

Rokle
šeré
smrti
2017

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Rokle šeré smrti 2017

*Sborník vítězných povídek
ze 13. ročníku literární soutěže
spolku Prague by Night*

Tato e-kniha je sestavena z povídek zaslaných do literární soutěže [Rokle šeré smrti](#) v roce 2017. Soutěž pořádá spolek Prague by Night.

§

Text díla (Rokle šeré smrti 2017), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uvedte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 18. 10. 2024.

OBSAH

Výsledky soutěže	7
Stoka (<i>Bára Braunsteinová</i>)	8
Posedlá (<i>Anna Řezáčová</i>)	12
Poslední cesta (<i>Anna Marková</i>)	15
Jízdenka na Konečnou (<i>Ida Burghardt</i>)	18
Televizní divák (<i>David Urban</i>)	29
Ozvěny budoucnosti (<i>Gabriela Navrátilová</i>)	37
Michal (<i>Roman Spalota</i>)	51

Poslední z ročníků, který ještě neměl dané téma, a autoři volili myšlenku na své povídky zcela dle své volby. Proto v tomto výběru nalezneme téma obsahující tajemné prostředí kanalizace, zvláštní jízdu tramvají či cestu časem.

Doufáme, že si užijete vítězné povídky tohoto ročníku nehladě na věk autorů či téma, které si pro své povídky zvolili.

Spolek Prague by Night

Výsledky soutěže

Kategorie do 18 let:

1. **Bára Braunsteinová** – Stoka
2. **Anna Řezáčová** – Posedlá
3. **Anna Marková** – Poslední cesta
4. **Veronika Ficková** – Dvě duše
4. **Lucie Lejdarová** – Zpěv skřivánek
5. **Valerie Fišerová** – Zloděj
6. **Beáta Tučková** – Záhadná vražda v Černém domě
7. **Silvie Mechová** – Černá holubice

Kategorie od 18 let:

1. **Ida Burghardt** – Jízdenka na Konečnou
1. **David Urban** – Televizní divák
2. **Gabriela Navrátilová** – Ozvěny budoucnosti
3. **Roman Spatola** – Michal
4. **Eliška Šafránková** – Optické klamy nočních sov
4. **Anna Fránová** – Dívčí válka
5. **Mária Hanúsková** – Neopouštěj mě, mami
6. **Foanta Chulo** – Arívle
7. **Pavλίna Sikorová** – Q.
8. **Finde** – Podivné setkání
9. **Petr Šulc** – Anti hrdina
10. **Petr Kubný** – ICQ
11. **Dominika Růžičková** – Vysoká
12. **Nikola Puškárová** – Nevydařené prázdniny

Stoka

Bára Braunsteinová

Nic nevidíš. Do nosu natahuješ kovový zatuchlý pach sálající ze zdi, přes kterou přejíždíš levou rukou. Tou pravou mácháš před sebou, abys předešel srážce.

Jsi zmatený, tvou mysl obaluje černočerná tma a ty si nedokážeš vzpomenout na své jméno, svou rodinu ani to, co jsi dělal před hodinou.

Kousek vedle sebe slyšíš proudění vody, z jejíž podstaty jde cítit odpad, odhaduješ tedy, že se právě nacházíš v kanále.

Ale jak? Přemítáš.

Náhle trneš hrůzou. Ačkoliv je tvé zorné pole malé, vidíš před sebou černé záblesky. O krok couváš zpět...

Do něčeho narážíš. Prudce se otáčíš, a abys ubránil svůj život, vykopáváš nohou dopředu. Nic však nezasahuješ.

Zrychluje se ti dech, tvé srdce buší jako o závod, zatímco ty sám se otáčíš několikrát dokolečka.

„Závod o tvůj život začíná za tři...“ slyšíš chraplavý hlas, jehož původce nedokážeš určit. Jako by byl všude kolem tebe. Prudce sebou škubeš, nechápeš, co se to děje.

„Dva...“

„Tohle je jen zlý sen, jenom zlý sen,“ opakuješ si stále dokola, ale s narůstajícím strachem tomu přestáváš věřit.

„Jedna...“

Pud tvé vlastní sebezáchovy tě nutí se rozeběhnout.

„Hodně štěstí, příteli. Tvůj konec započal!“

Tiše vykřikuješ, zatímco tvé vlastní nohy tě od hlasu unášejí pryč. Před sebou vidíš malé blikající světélko a tvé vlastní srdce naplňuje úleva. Ne však nadlouho.

Jak se blížíš k světlu, spatřuješ u něho něco neobvyklého, začínáš zoufale vzlykat.

Zastavuješ se metr od světla – pochodně. Ozařuje okolí, potemnělý kanál plný tmavé vody.

Chceš uchopit dřevěnou tyč a po očku sleduješ tu věc – malou panenku, sedící kousek od tebe, co na tebe upírá svá rudá kulkadla.

Dech se ti zadrhává v krku. Nevíš, co očekávat. Na chvíli od panenky odrhneš oči, díváš se na plamínek a dáváš pozor, aby ses nespálil. Pevně pochodeň uchopuješ, ale když opět pohledem směřuješ na panenku, zamrzáváš a vypadává ti z ruky.

Už tam neseď.

Plamen se však setkává s vodou, zhasíná a ty opět tápeš ve tmě, jenže tentokrát nejsi sám. Víš, že tě sleduje.

Snažíš se udělat pár kroků kupředu. Náhle se tvá noha s něčím setkává a pod tebou se ozývá zapraskání. Prudce vyskakuješ, zatímco ti tvé oči poskakují po tmě.

Sakra, sakra, sakra! Kleješ.

Nevíš, co máš dělat. Utéct? Křičet? Bojovat?

Místo toho dál stojíš na místě a tiše nadáváš, po tvářích ti stékají slzy. „Prosím...“ šeptáš. „T-tohle jsem si nezasloužil. Vzbud' se, kámo. No tak. Vzbud' se.“ Vlepíš si facku.

Vtom slyšíš tichoučký dětský smích, jenž ti vehnává strach do žil. „Chceš si hrát?“ šeptá ti někdo do ucha.

Už to nedokážeš dál snášet. Tvá psychická hradba se bortí jako domeček z karet. Vykřikuješ, rozbíháš se pryč a bez jakéhokoliv tušení míříš přímo do útrob vody.

Nohy se ti smáčí jako první. Propadáš do chladné temnoty, voda tě drtí, proniká ti do plic a ty se pomaličku dusíš. Mácháš kolem sebe rukama. Jen tak tak se udržuješ na živu, několikrát vyplouváš na hladinu, kde se nadechuješ, ale pak se opět ponořuješ.

Kolem chodidel se ti obtáčejí slizké ruce, stahují tě ke dnu. Vykopáváš nohama, zasahuješ je a odrážíš se od nich, zatímco zběsile a trhaně plaveš ven.

Těžké oblečení nasáklé vodou ti nepomáhá, shazuješ ho ze sebe. Jednou rukou si svlékáš zimní bundu, druhou hrabeš vodu. Není to jednoduché. Uvažuješ, jestli se snažit dál. *Co když je můj život ubohý, proč o něj tedy bojovat? Nebo možná je to jenom noční můra a já se z ní probudím, až umřu.*

Pokud se nechám stáhnout ke dnu, možná dokážu najít jinou únikovou cestu. Ve starých kanalizacích takové úniky často byly...

Pálí tě plíce, ale odmítáš dál plavat. Ruce se ti znovu ovíjí kolem nohou a tentokrát se nebráníš. Škubají s tebou, táhnou tě k temnému dnu.

Vidíš kolem sebe rozmazané fleky, jak se prohánějí sem a tam, k uším se ti dostává vražedný křik. Začínáš přemýšlet, zda to jen nebyla chyba. Na návrat je však pozdě.

Topíš se. Snažíš se vydržet co nejdéle, ale tvá lidská podstata to přestává zvládat. Několikrát na prázdno kašleš, otevíráš pusou, do které se ti okamžitě hrne voda. Ruce si zatínáš do břicha a zanecháváš na něm malé rudé flíčky.

Zády se udeřuješ o pevný blok neznámé věci. Bolest tě na chvíli omamuje.

Tvé tělo spotřebovává všechny poslední kyslík. Omdlíváš a jenom doufáš, aby tohle všechno už skončilo...

Když se probouzíš, cítíš, že na tobě něco leží. Bojíš se otevírat oči, předstíráš, že dál spíš, ale tvůj prudký dech tě prozrazuje.

„*Probudil se! Probudil se!*“ slyšíš.

Otevíráš oči. Jen centimetr od tvého obličejě na tebe civí ohyzdný obličej. Netušíš, co to je. Připomíná ti zrůdnou sestřenici sirény. S mohutnou rozdvojenou ploutví, hniječím masem, jež z ní po kusech odpadává a mokvavým obličejem plným černých fleků.

Odtahuješ se od ní, ale nemůžeš. Jsi připoutaný na pitevním stole. Nacházíš se v prochládlé strohé místnosti s kamennými zdmi, klenutým stropem, z jehož středu visí rozmláčený lustr.

Kolem tebe postává hromada dalších nestvůr, podobných té, co na tobě leží.

Zatínáš klouby na rukou tak silně, až ti zbělávají.

Ve vzduchu se zablýská ocel. Nestiháš ani vykřiknout, když se ti do dlaně zabodává nůž. Bolestí se ti rozšíří oči. Krev se rozbíhá po desce a smáčí tvé tělo.

Bolí to. To je jediná věc, na kterou dokážeš myslet. Bolest. A strach. Hromada strachu. Po chvíli si uvědomuješ, že křičíš a ženy se smějí.

Pak další a další bolest. Párají ti břicho a vytahují tvé orgány ven. Ruce ti smáčejí v oleji, jenž následně zapalují a po chvíli zase uhašují. Trhají ti nehty na nohou, do očí stříkají kyselinu... Křičíš. Chceš se bránit, mlátíš sebou, ale akorát tak přicházíš o větší množství krve.

Naposledy se nadechuješ, tvé plíce jsou stále ještě bolavé, už nedokáží dál pracovat. Umíráš. A víš to.

Zavíráš oči. Těšíš se na to, že se opět probudíš ve své posteli. Vlastně se těšíš. Těšíš se na smrt.

Zahaluje tě temnota. Několik vteřin se nic neděje. Otevíráš oči. Nic nevidíš, ale jenom předpokládáš, že máš v pokoji vypnutá světla.

A pak slyšíš proudění vody.

Posedlá

Anna Řezáčová

Jakožto jedináček se nedostatkem pozornosti často nudím, a tak místo toho, abych se jako spousta dalších středoškoláků obávala zkoušení a testů, odposlouchávám tátovi pracovní hovory a procházím si spisy jeho vyřešených případů (pracuje jako kriminalista). Někdy si sama říkám, že bych se měla radši učit.

Bylo to v srpnu. Ztratila se naše spolužačka. Ta holka byla poslední dobou dost, jak to říct, no prostě mimo. Když jí bylo patnáct, přišla o matku a o necelý rok později se jí oběsil otec, proto bydlela s tetou, která je alkoholička. Asi před rokem začala do školy nosit černé oblečení, výrazný make-up, vlasy si barvila na tmavo a často si kreslila různé satanistické značky. Její ztráty měl můj táta plnou hlavu, neustále vyřizoval telefonáty s právníky a spolupracovníky, já si nemohla pomoc a hovory jsem odposlouchávala.

„Kolem stromu oběšenců, kde se oběsil Peter Ganuier, našli moji lidi stopy. Je tam krev, která podle vzorků DNA odpovídá Susan Ganuier,“ tátův nadřizený se na chvíli odmlčel a potom dodal:

„Do patnácti hodin k vám dorazí posily, nechci, aby se o čemkoli dověděla veřejnost.“

Neváhala jsem ani vteřinu, chtěla jsem to vidět, byla jsem zvědavá, sbalila jsem si do batohu to nejdůležitější a vydala se na cestu. Po necelé hodině jsem konečně došla na místo. Bylo to děsivé, měla jsem husí kůži. Ten strom byl starý a uschlý, visela na něm část oprátky omotaná kolem větve. Přistoupila jsem blíže ke stromu. Byly na něm krvavé šmouhy a rytiny pentagramů a obrácených křížů. Zaslechla jsem slabý křik. Lekla jsem se jak nikdy. „Už je

pozdě,“ vzdychla jsem vyděšením. Byla jsem rozhodnutá jít domů, a to co nejrychleji. Už byla skoro tma, a na to že byl srpen, bylo i chladno. Otočila jsem se. Necelých deset metrů za mnou stála dívka, celá bledá. Měla na sobě bílou košili od krve, rozčuchané tmavě hnědé vlasy pod ramena. Vyjekla jsem zděšením. Zvedla pohled ke mně. Začala si mě prohlížet. Něco si šeptala, znělo to, jako by vyvolávala zlého démona. Poté zaječela.

Rozběhla jsem se směrem od ní, křičela jsem, aby mi někdo pomohl. Doběhla jsem ke svahu, který klesal až do údolí k řece. Slyšela jsem její křik v hlavě a v šeru jsem byla dezorientovaná. Rozhlížela jsem se kolem, kromě stromů a šedé mlhy jsem nic neviděla. Nastalo ticho. Slyšela jsem jen tlukot svého srdce. A pak najednou se vynořila z mlhy, pomalu se ke mně blížila, natáhla ruku mým směrem. Sesula jsem se k zemi a začala se kutálet dolů ze svahu. Pád zastavil náraz do stromu. Otřepala jsem se a zvedla se. Stála jsem hned vedle stromu oběšenců. Byla tma, bolela mě hlava. Z dálky jsem viděla mihotající se světlo. Byl to můj táta, volal na mě. „Jsem tady,“ zakřičela jsem z plných plic. Najednou mě cosi chytilo za ruku, div mi ji nezlomilo. Byla to zase ta postava. „Nikam nejdeš,“ zasyčela. Vanul od ní odporný zápach tlejícího masa. Ruce měla ledově studené, ale jako bych zápěstí měla v jednom ohni. Za chvíli po ní skočil jeden z tátových psů. Zakousl se jí do ramene a trhal s ní do všech stran. Ona ječela jak zblázněná, ale ne bolestí, ječela jako by se smála, poté přiběhli další psi, bylo to to poslední, co si z večera pamatuji.

Ráno jsem se probudila na nemocničním lůžku, vedle mě seděl táta. Ruku jsem měla obvázanou. Prý mi podřízla tepnu, byla jsem obětí jejího kultu. Pokoušela se vyvolat ducha čarodějnice, která se na tomto stromě oběsila jako oběť Satanovi. Když jsem se ptala, co se se Susan stalo, řekl mi, že to není moje starost, ale že se

nemusím ničeho bát, pokud se znovu nebudu plést do něčeho, do čeho mi nic není.

Ale v novinovém nekrologu psali, že mladá S. G. byla nalezena mrtvá poblíž takzvaného oběšeneckého stromu.

Už nikdy nevkročím do lesa sama, jizva na levém zápěstí mi to bude nadosmrti připomínat...

Poslední cesta

Anna Marková

Každý z nás bude muset jednou projít roklí šeré smrti. Někdo se na cestu vydá mladý a silný, někdo zase starý a zkušený. Celý život se na tuto děsivou cestu připravujeme. Neutečeme tomu, neschováme se. Žijeme ve strachu, kdy si pro nás přijdou ty děsivé bytosti, aby nás odvedly na začátek cesty.

Takovéto myšlenky se mi honily hlavou už odmala. Poprvé jsem nad tím zauvažovala, když jsem spatřila starou paní v parku. Objevily se dvě velké postavy s černými kapucemi a roztrhanými plášti. Jen jsem zaslechla, jak jedna bytost říká: „Už nastal tvůj čas, jsi připravena na svou konečnou cestu.“ Pak ji jen vzaly kolem ramen a zmizely, najednou se kolem té paní začali sbíhat kolemjdoucí lidé. Stála jsem tam a pozorovala, jak se jí snaží oživit, jak se jí snaží stáhnout z cesty. Marně.

Od té doby jsem začala vídat ty dvě postavy častěji a častěji. Měla jsem čím dál tím větší strach. Vyzařovala z nich hrůza a chlad. Pomalu, ale jistě jsem z nich začínala šílet. Musela jsem se s tím ale vypořádat sama. Bylo mi jasné, že pokud bych se někomu svěřila, mohla bych si začínat vybírat blázinec, ve kterém bych prožila zbytek života.

Prala jsem se se svými pocity. Začala jsem být tichá a uzavřená. Každou minutu jsem se připravovala, kdy se zas objeví a někoho odvedou. Dostala jsem strach. Strach, že si přijdou i pro někoho z mých blízkých. Tahle myšlenka mě pronásledovala na každém kroku. Nějakou dobu jsem se takhle trápila, až se jednoho dne moje obavy naplnily.

Když jsem jednoho odpoledne přišla domů, stály tam. Stály mezi dveřmi a já jsem jim koukala do obličeje. Zachvátila mě pa-

nika. „Jdou si pro mě? Pro mou maminku?“ Už jsem čekala, že mě obejmou a odvedou, ale otočily se. Než jsem se stačila vzpamatovat, bylo pozdě. Když přijela záchranka, řekli mi, že už ji nešlo nijak zachránit. Se slzami v očích jsem na ni koukala. Její oči vyhasly. Její dobré a laskavé srdce přestalo navždy bít.

Nenáviděla jsem je, obě dvě. Vzaly mi mou matku. Začala jsem je úmyslně vyhledávat. Poháněla mě nenávist a touha po pomstě. Chtěla jsem se na cestu vydat taky. Ale z nějakého důvodu jsem nemohla. Aniž bych chtěla, držela jsem se života zuby nehty.

Pokaždé, když jsem je oslovila, položila jim nějakou otázku - mlčely, jen se na mě dívaly. Jednou mě zachvátila šílená zlost. Chtěla jsem jednu z nich uhodit, ale ruka mi prolétla jejím tělem. Zpanikařila jsem. Vtom mě zachvátila nějaká neviditelná síla a mrštila mnou o zem.

Vzdala jsem to, přestala jsem se snažit, byl konec. Sice jsem je pořád vídala, ale nevnímala jsem je. Předstírala jsem, jako by tam nebyly. Chtěla jsem být konečně normální, ale nešlo to. Postupně mi braly osoby, které jsem milovala. Nakonec jsem zůstala naprosto sama.

S výjimkou nočních můr, které mě pronásledovaly noc co noc, jsem vedla spořádaný, ničím nezajímavý, osamělý život. Začala jsem mít takovou denní rutinu. Vstát, najíst se, dělat věci, co mě nenaplňují, spatřit přízraky a jít spát. A takhle to chodilo den co den, rok co rok. Přízraky jsem vídala pravidelně každý den, až jsem si na ně docela zvykla. Splynuly s mým životem. Staly se mou součástí. Pořád jsem se jich děsila, ale strach se pomalu zmenšoval a zmenšoval. Až jednoho dne zmizel úplně, přestala jsem se jich bát. V tu ránu se se mnou začal točit celý svět. Čas se zastavil, všechno kolem mě zčernalo a začaly se mi zobrazovat chvíle z mého života. Zaplavily mě staré vzpomínky, zasáhla mě stará bolest, potlačila jsem vzlyk, ale strach jsem stále necítila.

Když se černá mlha rozplynula, seděla jsem stále na posteli a vzpomínala se ze svého zážitku. Hluboce jsem dýchala, ale srdce mi stále bilo jako splašené. Když jsem se nadechla po šesté, stály přede mnou. Moje celoživotní obavy. Stále jsem ale necítila strach. Nastalo ticho, koukali jsme se na sebe, ale nikdo se ani nepohnul. Najednou ke mně jedena z nich natáhla ruku. Přijala jsem ji a vstala z postele. Začala na mě mluvit: „Už i tvůj čas nadešel.“ Jako by čekala, že se na něco budu chtít zeptat, a tak jsem se ptala: „Co musí člověk udělat, aby nadešel jeho čas?“ Dívala jsem se na tu první bytost a čekala jsem, že odpoví. Ale ona mlčela. Vtom prolomila ticho druhá bytost: „Musí projít určitou zkouškou, která je mu přidělena, hned jakmile spatří světlo tohoto světa. Skládá ji celý svůj život. Tvoje zkouška byla přestat se bát.“ Zase nastalo ticho, tentokrát ho ale nikdo už nepřerušil.

A najednou přišlo to, na co jsem celý život čekala, obě bytosti mě objaly kolem ramen a my jsme už nebyli v mé době. Stvoření mě přenesla na podivné a děsivé místo. Nikde kolem mě nic nebylo, jenom černočerná tma. Jen přede mnou se tyčila obrovská kovová brána. Musela tu stát už hodně dlouho, byla celá oprýskaná a rezavá, ale stále budila respekt.

A tak tu před ní stojím, vzpomínám a uvažuji o životě. Znovu procházím své vzpomínky a snažím si je ještě víc vryt do paměti. „Co když je budu na cestě potřebovat? Mám dojem, že se mi bude hodit každá má vzpomínka a zkušenost.“

Začínám mít takový zvláštní pocit, mísí se ve mně všemožné emoce. Mám strach, ale překonává ho odhodlání. Odhodlání projít cestou. Zvládnout ji. Dokončit ji. Teď už sama vím, že jsem plně připravena. Připravena najít konečné odpovědi na mé celoživotní otázky. Jsem plně připravena projít roklí šeré smrti.

Jízdenka na Konečnou

Ida Burghardt

Noc. Spoustu lidí fascinuje a některé naopak děsí. Místa, ve dne důvěrně známá a přívětivá, mohou v noci získat zcela jiný vzhled a stát se až zlověstnými. V noci, když je celé město ponořeno do spánku, ulicemi projde jen málo chodců.

Tu noc se ulicemi potloukal i mladý muž, možná ještě spíš kluk. Nechtělo se mu jít domů a vysedávat po barech ho už nudilo. Zdálo se, že ho nudí úplně všechno a v ničem nenachází zalíbení. Toulal se po ulicích a zastavil se teprve na prázdné zastávce, aby si zapálil cigaretu. Bylo krátce před jednou hodinou ráno a začínala být zima. Přitáhl si tedy bundu blíž k tělu, schoulil se na lavičce a ani si nevšiml, že se opodál sešlo pár lidí. Ještě ani nedokouřil a uslyšel blížící se tramvaj. Zdálo se mu divné, že by v tuto dobu mohla nějaká jet, ale napadlo ho, že by mohl objet město a alespoň se trochu zahřát ve voze.

Linku 29 neznal, měl za to, že s ní určitě nikdy nejel, ale bylo mu to jedno. Když tramvaj zastavila přímo před ním a otevřely se přední dveře, překvapil ho už samotný vzhled řidiče. Měl na sobě černý oblek s bílou košilí s krajkovým límcem a na hlavě černý cylindr. Jeho vlasy byly vpravo černé a vlevo téměř bílé. Mladík chvíli váhal, jestli má vůbec nastoupit, ale řidič mu rukou pokynul a řekl: „Nastup si, na první zastávku tě dnes dovezu zadarmo, ale příště už budeš muset zaplatit.“ Trochu ho urazilo, že ho řidič má za nějakého bezdomovce, co nemá ani na jízdenku, a začal prohledávat kapsy u bundy. Řidič ho ale zarazil a odříkal jako nějaké prorocství: „Na této lince se penězi neplatí. Jen zlem se můžeš do-

stat na další zastávky a krutostí až na konečnou zastávku. Přines s sebou předmět, který takový čin značí, a já posoudím, kam tě můžu dovézt,“ při těch slovech ještě poklepal prstem na skleněné těžítka vedle sebe. A tak kluk zabořil ruce hlouběji do kapes a sedl si na jedno ze sedadel. Doufal, že první zastávka nebude blízko, aby nemusel brzy znovu do té zimy.

Ani si proto nevšiml, že se dveře zavřely a tramvaj se s trhnutím dala do pohybu. Rozhlédl se po voze a nenápadně si prohlížel ostatní. Nikdo mu nevěnoval zvláštní pozornost – byl pro ně asi jen mladý kluk, co se poflakuje nočním městem a nemá peníze. Snažil se přijít na to, co je to za zvláštní linku, protože samotná tramvaj vypadala dost staře a uvnitř nikde nevisely ani ty hloupé reklamní letáky. Jak si prohlížel vagon, přece jenom něčí pozornost upoutal. Pár sedadel za ním seděla poněkud výstředně oblečená dívka a trochu váhavě se na něj usmála. Když se přidržela opěrky na sedadle před sebou, uviděl, že má na ruce vytetovanou růži. Raději se také jenom usmál a otočil se zpět, aby nevypadal jako vlezlý čumil.

Tramvaj za chvíli zastavila a řidič se po něm významně podíval. Bylo jasné, že musí vystoupit, tak jen kývl na pozdrav i jako poděkování za svezení zadarmo, a jako jediný vystoupil. Venku byla tma, a tak si ještě naposledy prohlédl obličej cestujících v mdlém světle uvnitř vozu.

A pak už se tramvaj rozjela a zmizela mu z očí.

Nevěděl, kam jít, chvíli tedy postával na zastávce. Kolem nebylo vůbec nic, skoro se zdálo, že vystoupil někde za městem. Rozhodl se vydat po kolejích, tím směrem, kam tramvaj odjela, a třeba tak dojít až na další zastávku. Byla tma a jediné světlo tu poskytovaly jen lampy podél kolejí. Vypadalo to, že cesta mu vůbec neubývá, koleje dál mířily rovně a nikde žádná zastávka. Několikrát slyšel,

jako kdyby za ním jel další spoj, a tak rychle seběhl z kolejí pryč, ale nic neprojelo a kolem uší mu opět hučel jen studený vítr. Ještě chvíli tak šel a bezmyšlenkovitě počítal pražce, až se před ním v dálce opravdu objevilo světlo. Rozeběhl se, ale pak si uvědomil, že světlo se k němu přibližuje také, a to navíc velmi rychle. Seskočil z kolejí a něco ho přímo nutilo lehnout si na zem a schovat si hlavu pod límec bundy. Ten vůz, co se k němu blížil, před sebou totiž valil jakýsi neviditelný oblak hrůzy. Skoro si byl jistý, že tenhle vůz jezdí po kolejích, jenom když se mu zachce, a jinak dokáže náhodné noční kolemjdoucí svým světlem reflektoru pronásledovat kamkoli. Spolu s tím vozem se blížil i zvláštní nepříjemný zvuk, a nebyl už si ani jistý, jestli je to tramvaj, vlak nebo drezína. Ležel na zemi a neodvažoval se zvednout hlavu, dokud zvuk téměř nesnesitelně nezesílil, ta podivná souprava se neprohnala kolem něj a zvuk, a s ním i ten svíravý pocit strachu, postupně nezmizel. Pak se teprve posadil a podíval se směrem, kam ta věc odjela. Viděl však už jenom mizející koncová světla. Namáhavě oddechoval a raději se rychle zvedl a utíkal od kolejí pryč. Běžel přes zarostlý násep a přerostlá, zimou zežloutlá tráva ho švihala do nohou. Zdála se mu to téměř nekonečná cesta, okolní krajina se vůbec neměnila a byla stále i stejná tma. Přitom tušil, že je poblíž města, a to město ho lákalo stále víc, chtěl se v něm schovat před dalšími podobnými hrůzami. Náhle se před ním objevila rozbitá lavička a vedle ní vedoucí koleje. Vzpomněl si na předchozí zážitky, ale něco mu napovídalo, že tady mu nic nehrozí, a tak se po dlouhém běhu posadil. Ruce se mu trásly a po tvářích mu stékal pot. Když se trochu uklidnil, dovedl se ke zrezivělé zastávce a téměř se rozvzlykal radostí, když si přečetl číslo 29. Ihned začal po kapsách hledat zapalovač, aby si posvítil na jízdní řád, ale to už slyšel v dálce hluk blížící se tramvaje a tentokrát věděl, že je to ta

stejná linka, kterou sem, na toto divné místo, přijel. Sama před ním zastavila a řidič si ho pobaveně prohlížel: „Tak co, už chceš jet domů?“ zasmál se. Mladík nedbal na to, co mu předtím říkal o zvláštním placení za jízdenky a hodil řidiči bankovku: „A chci odvízt DOMŮ!“ křikl na něj. Zdálo se, že řidiče to vůbec neurazilo, dokonce ani nepřekvapilo. Teatrálně mu pokynul rukou: „No tak to jen račte dál...!“ a znovu se uštěpačně zasmál.

Vyčerpaně se svezl na sedadlo a prohrábl si vlasy. Dívka s tím tetováním a extravagantním účesem si ho zvědavě prohlížela a pak k němu došla a sedla si vedle něj. „Viděl jsi tu temnou tramvaj, vid’?“ zašeptala. Chvíli se na ni nevěřícně díval, ale pak přikývl. „Kdo s ní jezdí?“ zeptal se. „Říká se, že duše, co se ve městě ztratily.“ „Jak ztratily?“ zajímal se. Na to mu už ale nic neřekla a zase se vrátila na své místo. Brzy začínal za okny rozeznávat šmouhy světel, a když opět zastavili, spolu s ostatními vystoupil. Ti se bez rozloučení vydali pryč; jenom ta dívka se za ním ohlédla. Tramvaj zmizela tak rychle, jako by se mu to všechno jen zdálo. A také začínalo svítat.

Pohled mu padl na jízdní řád, co byl na zastávce vyvěšený. Vypadal jako vždy, nebylo na něm v tuto dobu nic neobvyklého. Ani zmínka o podivné lince 29 a staré tramvaji, která jezdí po periferiích města a málomluvní cestující vystupují na zastávkách po tom, co řidiči v cylindru zaplatí drobnými předměty. Chtěl jít domů a znovu si dal ruce do kapes bundy, ale překvapilo ho, když v jedné z kapes nahmátl složenou bankovku. Byl si totiž jistý, že ji předtím hodil řidiči...

Čekal na tu tramvaj každý den, vždy přesně hodinu po půlnoci chodil na zastávku, ale ta zůstávala opuštěná. Pak už začaly jezdit běžné linky, a tak se zachmuřeně vracel domů.

Jak mu řekl ten tramvaják, na této lince se penězi neplatí. Platilo se lidským zklamáním, bolestí nebo smutkem. Ten, kdo chtěl

jet do některé ze zastávek, musel nejdřív někomu ublížit a vzít si z tohoto činu něco jako důkaz. A tramvaják pak posoudil, jak daleko si cestující zaslouží dojet.

Vzpomněl si na svého kamaráda ze školy, kterému kdysi sebral sešit plný samolepek s nějakým animovaným hrdinou. Samozřejmě se na to přišlo, a ať se snažil sebevíc vysvětlovat, že si ten sešit jenom chtěl prohlédnout, kamarád mu to nikdy neuvěřil. A za co se styděl ještě teď, bylo, že jednu stránku si vytrhl a přilepil do jednoho ze svých sešitů. Později mu došlo, že na to kamarád přijít musel, protože to byly právě nejlepší samolepky, co ve sbírce měl. Ale nikdy už s ním o tom nepromluvil, vlastně už s ním vůbec nechtěl promluvit. Sešit si připravil jako předmět, kterým by měl tramvajákovi zaplatit. Byl rád, že se ho po letech zbaví, i když na tu událost asi nezapomene. Kdy se ale znovu tajemnou linkou svezde, to nevěděl. A už vůbec nevěděl, co si myslet o zastávce Konečná.

Poslední úterý v měsíci se přece jenom tramvaje dočkal. Jak přicházel k zastávce, už z dálky viděl hlouček zvláštních lidí. Žena s krátkými rozčuchanými vlasy a panenkou v náručí. Muž ve staré vojenské uniformě, který nesl pouzdro na housle. Dívka s extravagantním účesem, v žlutých punčochách, krajkových šatech a s vytetovanou růží na předloktí. A další, podobně výstřední lidé. Jen co přišel na zastávku, ta dívka se na něj usmála. Pak se v dálce objevila světla a pomalu se k nim blížila stará oprýskaná tramvaj s číslem 29; byla přesně hodina po půlnoci.

Jakmile tramvaj zastavila a otevřely se přední dveře, uviděl opět i jejího řidiče, který měl ten stejný černý oblek a cylindr, dlouhé vlasy vpravo černé a vlevo téměř bílé. První nastoupil ten voják s houslemi. Když předal řidiči předmět, kterým chtěl zaplatit, řidič předmět položil na těžítko a vzápětí se rozesmál. „Odehnat žebrajícího bezdomovce! Za to tě dovezu sotva na druhou zastávku!“

chechtal se cynicky. „Musíš si najít lepší způsob, jak lidem ubližovat, jestli chceš někdy dojet dál.“ Voják pokrčil rameny: „Jedu jenom hrát do baru a je mi jedno, v jakém baru skončím. Nepotřebuju se uplácet zlu,“ a šel si sednout na sedadlo téměř vzadu. Tramvaják se pousmál, hodil předmět, co mu voják dal, do skleněného těžítka, z toho na chvíli vyšlehl modrý plamen a předmět v těžítku zmizel. Pak nastoupila ta dívka. Držela v ruce vybledlou obálku. Když ji řidiči předala a jemu se objevil v těžítku příběh, uznale pokýval hlavou. „Čtvrtá zastávka!“ řekl. Obálku znovu hodil do těžítka, kde ji také pohltil modrý plamen.

Nastoupil hned za tou dívkou a podal řidiči sešit. „Zvědavost byla silnější?“ zasmál se tramvaják chladně a podíval se na kluka svýma ledově modrýma očima. Ten na to ale nic neříkal a čekal, až mu podle scény v těžítku řidič sdělí, na jakou zastávku ho může dovézt. „Nevedeš si ale špatně,“ dodal. „Třetí zastávka!“

Ani nesledoval, jak i sešit s ukradenou stránkou samolepek mizí v těžítku, a posadil se. Než se tramvaj rozjela, dívka si k němu přisedla a šeptem mu pověděla: „Neměl bys už příště touto linkou jezdit.“ „Proč?“ divil se. „Může ti to změnit celý život,“ řekla tiše a zadívala se z okna, jak kdyby mohla v té tmě snad něco vidět. Tramvaj jela stále rychleji, že se za okny míhaly jen barevné záblesky osvětlení a jinak nebylo ani poznat, kudy jedou. Nebylo ani jasné, kdy překročili pomyslnou hranici reálného města a ocitli se ve městě temnoty. Ale na první zastávce, jen co se otevřely staré dveře, bylo cítit, že vzduch je jiný. Tam také vystoupil muž v uniformě a několik dalších lidí. „Město se každou nocí mění, nikdy nebudeš vědět, jak bude vypadat příště. Přitom ten, kdo sem jezdí už dlouho, dokáže najít i ten stejný bar, hotel, všechno,“ pokračovala dívka, když se dveře opět zavřely a tramvaj se znovu rozjela nocí. „Chodíš někam pravidelně?“ zeptal se. „Někdy. Někdy chodím

tančit do jednoho z podniků. A někdy se jenom tak toulám městem, když nemůžu najít žádné místo, kde by se mi tu noc líbilo,“ pak se k němu naklonila blíž a vzala ho možná až trochu naléhavě za ruku: „Slib mi, že už příště nepojedeš,“ řekla. „Proč ti na tom tak záleží?“ odtáhl se. „Vím, co tě zajímá. Ale nesnaž se dostat na Konečnou,“ pokračovala a přitáhla si těsněji vybledlý červený šátek. „Ty víš, co je na Konečné?“ zajímal se. „Nevím. Ale není to určitě nic dobrého. Povídají se o tom zvláštní věci.“ Už jí na to neodpověděl a zadíval se taky z okna; začali zase zpomalovat před další zastávkou.

„Bud' opatrný,“ rozloučila se s ním, než si odsedla. Třetí zastávka se blížila a on měl vystupovat. Jenom sotva znatelně přikývl a vystoupil. Pořád ho ale pronásledoval její pohled, kterým jak kdyby ho prosila, ať už příště na tramvaj nečeká. Venku zahlédl několik zpustlých budov s vývěsními štíty hospod a barů, bylo slyšet hudbu a opilecký smích. Přes cestu občas přeběhla vyhublá kočka a foukal nepříjemný studený vítr. Některé z pouličních lamp nesvítily, byl to doslova ráj podivných existencí. Vešel do jednoho z průjezdů a odtud do baru, kde hrál muž v nějakém kostýmu a s divadelním líčením na harmoniku.

U omšelého barového pultu si objednal drink, který chutnal odporně hořce, ale jak se zdálo, pili ho tu všichni. Mlčky se tedy připojil k ostatním hostům a stejně jako oni naslouchal tklivé hudbě toho herce. Drink mu brzy otupil mysl, a když potom bar opustil a znovu vyšel na ulici, fascinovaně pozoroval, jak se za tu dobu změnila. Domy, které míjel, byly opuštěnější více než předtím, ale studený vítr vystřídalo téměř letní dusno a ve vzduchu byl cítit kouř. Obloha začínala pomalu světlat, ale přesto toto místo působilo dojmem, že zde slunce nikdy zcela nevyjde a svítání opět brzy přejde v soumrak a potom v další temnou noc.

Podvědomě tušil, že je nejvyšší čas se vrátit. Nevěděl, kde přesně zastávku hledat, strach však neměl. Díky tomu, že město se neustále proměňovalo, mohla být taková zastávka kdekoli. Navíc město bylo ke svým obyvatelům i návštěvníkům vstřícné, jak kdyby jim umělo naslouchat. Brzy tedy uviděl tramvajové koleje a u nich zastávku.

Na tramvaj nemusel čekat dlouho, když však nastupoval, pocítil až zvláštní stesk z toho, že tento výlet končí a on se musí vrátit. Ve vagonu ho někdo zatahal za rukáv. Byla to ta dívka, usmívala se na něj a naznačila mu, aby si k ní přisedl. „Nechce se ti odsud, nemám pravdu?“ řekla mu potichu. Zavrtěl hlavou. „Co musí člověk udělat, aby tady mohl zůstat? Nebo co by se stalo, kdyby jednoduše nenaštopil na zpáteční spoj?“ „Město samo si tě musí vybrat, abys tady mohl zůstat. Musíš být pro něj něčím výjimečný. Říká se, že pokud jsi vůbec objevil tuhle linku, tak si tě město už vybralo. Ale nikdy nevíš, kdy se staneš jeho obyvatelem.“ „Ty sem jezdíš už dlouho?“ zeptal se. „Dlouho,“ řekla a zadívala se z okna. „A jak... jak se stane, že můžeš ve městě zůstat?“ „Při jedné ze svých návštěv už nenajdeš koleje,“ odpověděla prostě. „A Konečná? Není to totéž?“ „To nikdo neví. Tedy možná on,“ řekla a kývla hlavou směrem k řidiči.

Zbytek cesty už mlčeli. Jakmile vystoupili, dívka se k němu znovu otočila: „Měl bys na to město zapomenout,“ a pak se rychle rozloučila. Vlastně se zdálo, že i ostatní cestující vždy zmizí hned, jak vystoupí opět ve skutečném městě. A tak šel taky pomalu domů. Věděl, že jízdní řád s číslem 29 na zastávce nenajde, ale zároveň ho těšilo, že si ho samo noční město vybralo. Už kvůli tomu neměl v plánu poslechnout radu, aby už příště tramvají nejezdil. Byl ale také netrpělivý a nechtěl čekat na den, kdy bude smět ve městě zůstat. Zastávka Konečná ho lákala stále víc. Bylo mu však jasné, že zadarmo to nebude.

Jak se blížilo poslední úterý v měsíci, stále usilovněji přemýšlel nad tím, čím uplatit řidiče, aby ho dovezl až na Konečnou. Co na té zastávce asi mohlo být, že se tam nikdo už tak dlouho nepodíval? Celoživotní spokojenost vykoupená na druhou stranu bezcitným činem? Tato otázka mu ležela v hlavě celou dobu. Bylo odpoledne, on se potloukal městem, a celý ten ruch na něj působil dotěrně, že se nemohl ani pořádně soustředit na svoje myšlenky. V parku vztekle kopl do odpadkového koše, posadil se na lavičku a nervózně si prohrábl vlasy. Z blízkého hřiště k němu doléhal dětský smích a pokřikování a pak mu na bundě přistála sprška štěrků. Hned na to se smích ozval ještě hlasitěji. Dopáleně vyskočil a chtěl se rozběhnout za tím drzým děckem, ale pak mu pohled padl na rozlomenou cihlu v křoví a usmál se. Ten štěrk po něm házet neměli. Rozhlédl se, rychle se pro cihlu sehnul a schoval ji pod bundu. Dneska jedno z dětí domů nepřijde, pomyslel si a se šíleným úšklebkem zmizel v křoví.

Pár nocí vůbec nemohl spát, měl strach, kdykoli uslyšel kroky před dveřmi svého bytu. Raději nevycházel a několikrát denně kontroloval kapsu u bundy, ale malá plyšová hračka, zabalená v kapesníku jako připomínka jeho bezohledného a krutého záměru dostat se na Konečnou, tam stále byla. Když konečně nastalo úterý, spěchal po půlnoci na zastávku. Byl tam dnes první, brzy se ale začali scházet i ostatní. Dívku, která si s ním minule povídala, ale nikde neviděl, a další lidé se od něj zdatelně odtahovali.

Nevšímal si jich a čekal. Až tramvaj zastavila v oblaku přízračného prachu přímo před ním a dveře se otevřely. Vystoupil na první schod a i řidič se ošil, jako kdyby v něm vzbudil neskutečný odpor. Beze slov vyndal z kapsy dětskou hračku a položil ji na těžítka. Tramvaják se zle zachechtal. „Dlouho jsem už na Konečnou nikoho nevezl,“ a znovu se zasmál, až z toho zamrazilo. Neposlou-

chal ani, kam měli dojet ostatní cestující. Důležité pro něj bylo jen to, že to dokázal. Dostane se až na Konečnou. Mrzelo ho, že ta dívka dnes tramvají nejela, zvykl už si na její přítomnost a na to, jak mu vyprávěla o tom nočním městě, byť by mu ještě nikdy neřekla svoje jméno. Pochopil, že ve městě noci nejsou jména důležitá, mohli jste tu být, kýmkoli jste jen chtěli, a jména tedy ztrácela svůj původní význam. Zrovna dnes by byl rád, kdyby tady byla a věděla, že to dokázal. Možná by nebyl tolik neklidný z toho, že neví, co ho na Konečné čeká. Nebo by se od něj taky odtáhla? Říkala mu přece, aby se nesnažil na tuto zastávku dojet.

Z myšlenek ho vytrhlo, jak se zavřely dveře a tramvaj se rozjela. Uvědomil si, že teď už mu nic nehrozí, nikdo ho nemůže najít. Když bude chtít, může už v nočním městě zůstat napořád a nedostihnou ho následky toho, co spáchal. Navíc, kdo ví, kolik takových, jako je on, chodí po tomto neskutečném městě?

Zastávky ubíhaly, lidé vystupovali a on se pomalu uklidňoval. Nevěnoval pozornost tomu, když jako poslední vystupovala žena s panenkou v náručí, kterou si k sobě přitiskla ještě blíž, a vrhla na něj znechucený pohled. Dveře se znovu zavřely a teď už byl v celém voze jen on a řidič. Jeli stále rychleji, za okny se znovu míhaly záblesky světél a pak už nebylo vidět nic. Nezdálo se ale, že by měli zpomalit. V tramvaji jak kdyby ubyl vzduch; začala se mu točit hlava a dělalo se mu špatně. „Co se to děje?!“ křikl na řidiče, ten se ale děsivě rozesmál: „Jedeme na Konečnou!“ zavolal. Stále jeli rychleji, až zděšeně vyskočil ze sedadla a začal pěstmi mlátit do oken, do dveří, jak se je snažil otevřít, ale nic nepomáhalo a celým vagonem se nesl šílený smích řidiče.

Spadl na podlahu a namáhavě se držel jedné z tyčí, dokud se nezdálo, že tramvaj začala zpomalovat. Zvedl hlavu a zaposlouchal se. Skutečně zpomalovali, takže se mohl zvednout z podlahy a zno-

vu se posadit na sedadlo. Jeli ještě několik minut. Potom tramvaj zastavila a dveře se otevřely. Chvíli se jen díval do tmy venku a naslouchal tomu náhlému tichu, než ho vytrhl řidičův hlas: „Jsme na Konečné, můžeš si vystoupit!“ A tak vystoupil. Hned za ním se dveře zase zavřely a tramvaj zmizela do tmy. Rozhlédl se a došlo mu něco hrozného. Byl zpátky, zpátky ve svém městě, na té stejné zastávce odkud odjížděl. Byl to všechno jenom podvod, žádná zastávka Konečná neexistovala. Začal vztekle řvát a chtěl zlomit ceduli s jízdními řády, jenže ruce mu cedulí prošly jako mlha. Zkusil to znovu – a se stejným výsledkem. Zděšeně zařval, ale jeho hlas nezanechával žádnou ozvěnu. Přece jenom na Konečnou zastávku dojel. Nebyl vidět ani slyšet. Neexistoval.

Televizní divák

David Urban

Místnost garsonky ve třetím patře panelového domu v Hloubětíně osvětlovala jen problikávající obrazovka staré televize. Anežce Staňkové bylo přes sedmdesát let a nepotřebovala žádné moderní vymoženosti. Děti jí chtěly k blížícím se Vánocům koupit novou barevnou televizi s plochou obrazovkou, ale jí stačila její stará, stále funkční barevná televize Orava. Zeť sice nadával, že váží snad metrák, když jí pomáhal stěhovat z jejich starého bytu, ale ona se jí nechtěla zbavovat. Nevadilo jí ani, že není na dálkové ovládání. Proč se zbavovat něčeho, co funguje. Líbilo se jí, že je televize hodně hluboká, a tak když o ni třeba nechtěně zavadí, nemůže ji z masivního televizního stolku shodit. A měly jí rády její kočky, které na ní ležely, když se na ni koukala. Velká hloubka televizoru ho předurčovala pro kočičí rozhlednu, z které měly krásný přehled po celém pokoji.

Než se do svého nového bytu v létě nastěhovala, chovala starší pětiletou mourovatou kočku Lízu a černého dvouletého kocoura Lojzu. Oba to byli nalezcenci z ulice a ona je měla ráda. Vychovávala je od kotátka a viděla, jak jsou za její péči vděční. Pokaždé, když se vracela z venku domů, oba mazlíčci seděli na okně a vyhlíželi ji. Občas nechala okno otevřené a kočky se slunily na parapetu. V pádu jim bránila ochranná síťka. Hned po jejím příchodu do bytu ji radostně přiběhly vítat a třely se jí o nohy, dokud se s nimi aspoň chvíli nepomazlila.

Na svátek Dne české státnosti její rodinku rozmnožil nádherně bílý mladý kocourek. Byla se s dcerou a její rodinou podívat na ohňostroj. Když se začaly ozývat výbuchy petard, znenadání od-

někud k jejich skupince přiběhl. Tonička, mladší z vnuček si ho hned všimla a on se od ní nechal vzít do náručí. Anežce se hned zalíbil a rozhodla se, že si ho nechá. Dvě nebo tři kočky není velký rozdíl. Dcera Marie to neschvalovala, ale dokud se o její mazlíčky nemusela starat, tak příliš neprotestovala. Na počest vnučky ho pojmenovala Toník.

Kocourek se brzy stal jejím oblíbencem. Každý den, když si navečer sedla k televizi a koukala na jeden ze svých oblíbených romantických nebo detektivních seriálů, okamžitě si vyskočil na hlubokou televizi. Spokojeně vrněl, poslouchal zvuky televizních pořadů, nechal se vyhřívat sálajícím teplem a líně pozoroval dění v celém pokoji. Okamžitě se to stalo jeho místem a nikoho dalšího z kočičí rodinky tam už nepustil. Zpozorněl jen, když Lojza nebo Líza přišli za Anežkou na sedačku a chtěli se pomazlit na jejím klíně. To hned Toník seskočil z televize, zahnal je na některé škrabadlo a sám si nárokoval pomazlení. Anežku to vždy pobavilo. Takový žárlivec a mazel to je.

Toník se stal televizním kocourem. Jakmile přišla doba seriálu, netrpělivě čekal u televize a dožadoval se puštění televizního pořadu. Několikrát se jí stalo, že v době oblíbených seriálů za ní přišla sousedka na kávu a ona televizi nepustila. To bylo zle. Toník nedočkavě čekal u televize a nedůvěřivě pozoroval sousedku. Při její poslední návštěvě se neudržel. Anežka byla zabraná do družného hovoru s kamarádkou a televizi stále nepouštěla. Toník se nahrbil, začal syčet a jedním plyným skokem skočil na stůl, rozlil sousedce kávu a poškrábal jí celou ruku. Byl z toho velký poprask a od té doby již sousedka na kávu nikdy nepřišla. Vždy když nastala doba televizního vysílání a nebyla včas puštěna televize, bílý roztomilý kocourek se změnil v malého dáblíka. Prskal, proháněl a kousal ostatní kočky, trhal drápy tkaninu na škrabadle

a choval se agresivně. Jakmile Anežka pustila televizi, Toník se uklidnil a zaujal svoji pozici na horní desce televizního přijímače a spokojeně si užíval vysílání.

Anežka na špatné události během chvilky zapomněla, zlobivému kocourkovi odpustila a dál si užívala jeho společnosti. Toník byl zkrátka jejím oblíbencem. Přisvojil si ji jen pro sebe. Lojzu s Lízou začala vídat jen při krmení. Když si chtěla některého ze svých starších mazlíčků pomazlit, objevil se znenadání Toník a vynutil si veškerou její pozornost. Lojza se jí zdál vyhublý, ale neměla šanci si ho prohlédnout, protože ho pořádně viděla jen v okně, když ji vyhlížel. Doma ho vždy někam zahnal Toník. Líza na tom byla podobně, ale ta se před Toníkovým pronásledováním nejčastěji schovávala pod sedačkou. Anežka slyšela, jak se tam na uskladněném nepoužívaném ložním prádle vrtí a škrábe. Jakmile však vylezla, Toník ji začal okamžitě honit a ona se strachem v očích, naježeným kožichem a obranným syčením utekla zpátky do svého nového pelíšku.

Na Štědrý den dopoledne odešla Anežka do obchodu nakoupit kapry, aby dceři se zetěm připravila štědrovečerní večeři. Na to, že byl konec prosince, byl krásný, skoro jarní den. Před odchodem otevřela okno. Je nádherně, nechá své kočičáky provětrat. Hned se vedle ní objevil Lojza následovaný Toníkem a spokojeně se uvelebili na parapetu. Anežku si jako každý rok vyzvedne Marie odpoledne a odjedou oslavit vánoční svátky k nim domů. Zeť má rád ryby, stejně jako její kočičí rodinka. Marie je neumí připravovat a hnuší se jí na ně šahat. Ona je ráda, že může pomoci, usmažit je a být užitečná. Po hodině nakupování se konečně unavená, ale spokojená sama se sebou vrátila domů. Odemkla dveře od bytu a na prahu v předsíni ji radostně vítal sedící Toník. Okamžitě se začal třít o její nohy a spokojeně vrnět. Svlékla se a vešla do pokoje. Líza ji vystrašeně pozorovala zpod sedačky. Toník ji doprovázel

dovnitř a jedním skokem vyskočil na televizor. Se zívnutím se rozvalil přes celou horní plochu. V pokoji bylo chladno, a tak došla k oknu, aby ho zavřela. Skoro ho měla zavřené, když si všimla, že bezpečnostní síťka je děravá, zřejmě prokousaná. Snažila se vyhlédnout ven, ale z třetího patra dolů nedohlédla. Síťka jí bránila se více vyklonit, a tak zimomřivě okno zavřela. Bude muset říct zeťovi, aby jí koupil novou a okno zabezpečil.

Odešla do kuchyně a začala připravovat štedrovečerní rybu. Práce jí šla od ruky a brzy měla ryby obalené a usmažené. Toník ji mlsně pozoroval z televize.

„Lojzo, Lízo, Toníku, pojdte si pro rybičku,“ zavolala své mazlíčky, když měla vše hotové. Hodila zbytky ryb do tří připravených misek. Toník s mňoukáním okamžitě přiběhl a začal si na zbytcích pochutnávat. Líza nesměle se svěšeným ocasem přiběhla ke své misce. Bílý kocour se naježil, ohnal se silnou packou a se zasyčením ji odehnal pryč. Přesunul se k její misce a začal ujídat z jejího. Anežka ho chytila a chtěla odsunout, ale Toník se po ní ohnal a škrábl ji do nastavené ruky. Překvapením vyjekla a nevěřicně se podívala na drobný škrábanec, který se začal plnit krví. Vzala si z pultu utěrku a otřela si krvavé kapky. Ranka byla naštěstí jenom povrchová.

„Co to děláš, Tondo! Zlobíš! Okamžitě toho nech, nebo už nedostaneš.“ Ohnala se po kocourovi utěrkou. Toník uskočil a zalezl si pod kuchyňský stůl. „Lízo, Lojzo, pojdte jíst.“

Líza ustrašeně vylezla ze své skrýše a obezřetně začala jíst kousky ryby. Toník na ni nevráživě koukal ze svého místa pod stolem. Anežka začala Lízu hladit po jejím mourovatém kožíšku a všimla si, že její kůže je samý strup od hojících se zranění. Pod dotyky své paničky Líza bolestivě cukala celým tělem.

„Lojzíku, Lojzo, kde jsi?“ volala dál Anežka, ale černý kocour se stále neobjevoval. Že by ho zavřela na záchodě, nebo si šel leh-

nout pod postel? Pomalu procházela bytem a hledala ztraceného kocoura.

Domovní zvonek vzápětí přerušil její začínající pátrání. Marie je dole. Zvedla domovní telefon a sdělila dceři, že už jde. Rychle sbalila připravené ryby, oblékla si kabát a vzala hůl. Rozloučila se s kočkami a odešla. Jakmile klapl zámek dveří, Toník bleskově skočil krmící se Líze zezadu na hřbet a zakousl se hluboko do jejího krku. Silnými ranami drápů zadních pacek a kousáním jí začal ubližovat. Líza se bránila, jak mohla, a nakonec s jekotem Toníka shodila a utekla do své skrýše pod sedačkou. Toník s krví potřísněnou bílou tlamičkou vyskočil na vnitřní parapet okna a sledoval dění venku. Anežka docházela k dceřinu vozidlu a ještě se otočila, aby svým mazlíčkům zamávala do okna.

Druhý den navečer přivezla Marie Anežku zpátky do jejího bytu. Štědrovečerní večere se povedla. Ryba chutnala všem a ona byla spokojená. Od vnoučat dostala nějaké kočičí pamlsky, a tak se těšila, jak je svým mazlíčkům předá. Když odemykala dveře bytu, slyšela, jak k nim běží některý z jejích mazlíčků. To bude určitě její Toník, tipovala. Otevřela dveře a Toník tam opravdu jako jediný spořádaně seděl a vyčkával. Zavřela dveře, svlékla si kabát a sedla na botník, aby si vyzula zimní boty. Kocour se jí třel o nohy a šťastně vrněl. Začala se s ním mazlit a hladit ho. To mu dělalo tuze dobře.

„Kde ses tak umazal, ty jeden špindíro?“ zeptala se se smíchem Anežka němého mazlíčka, když si všimla, že má přední tlapy a celou hlavu umazané nějakou zaschlou zahnědlou špínou. „Že ty jsi mi rozryl květináče, ty jeden malý troubo.“

Toník jí neodpověděl a jen jí ladně skočil do klína a užíval si hlazení. Anežka se mu chvilku věnovala. Kocourek by se mazlil pořád, ale od sezení na tvrdém botníku ji začalo bolet celé tělo. Sundala si ho z klína a odešla se do pokoje přivítat s ostatními kočkami.

„Lízo, Lojzo, kdepak jste vy uličníci,“ volala na své zatoulané kočky. Kočky nepřišly. Zkontrolovala misky a viděla, že jsou všechny vyjedené. Vrátila se do předsíně pro tašku a do všech misek spravedlivě rozdělila kočičí pamlsky od vnoučat. Toník se k nim okamžitě rozběhl a začal si pochutnávat.

Anežka byla z celého toho vánočního shonu unavená. Rozhodla se, že si pustí jen večerní zprávy a půjde brzy spát. Toník okamžitě ožil a vyskočil na své televizní místo, kde začal spokojeně příst. Anežka se drobnými prsty pokoušela zmáčknout vypínač na televizoru, ale nedařilo se jí to. Tlačítko bylo celé poničené, jakoby okousané, a nakonec jí samovolně vypadlo z přístroje na televizní stůl. Pokusila se ho vrátit na místo, ale nešlo to. Tahle televize už asi hrát nebude, pomyslela si a pozorně se podívala na vypouklou obrazovku. Vypadá jako poškrábaná. Prsty přejela po skle a zjistila, že je zde mnoho dlouhých svislých škrábanců. Nikdy dřív si toho nevšimla. Možná se to stalo nedávno. Nevěděla. Televizní stůl byl také poškrábaný. Mohla to udělat nějaká kočka? Nikdy dřív nic nezničily, drápy používaly jen na škrabadle. Smutně se podívala na Toníka.

„Dneska televize nebude, Toníku. Nejde to pustit. Budeme si muset koupit novou.“

Toník, jako by jí rozuměl, nastražil uši, naježil se a zvedl se do bojové pozice. Zavrčel a začal na Anežku syčet.

„No, no, ty lumpíku. Nevztekej se, tak se holt dnes nebudeme dívat,“ řekla kocourovi Anežka a výhruzně na něj zahrozila prstem. Otočila se, že si půjde sednout na sedačku. Za jejími zády se ozvalo zasyčení a zaprskání a mohutná rána jí dopadla na záda. Do ramen se jí zaryly ostré drápy a na krku ucítila bolest, jak do ní projely kocouří zuby ostré jako jehličky. Zavrávorala. Kocour se jí do těla zaryl předními tlapkami hlouběji. Zběsile začal kousat do různých částí krku a zadními silnějšíma nohama trhal a škrábal celou plochu

zad stařenky. Anežka se s bolestivým křikem pokoušela kocoura strhnout ze zad, ale nedokázala na něj dosáhnout. Bolestí křičela a volala o pomoc. Doufala, že ji přes tenké stěny paneláku někdo uslyší a pomůže. Mocné drápy kočičích zadních nohou rozedraly oblečení a pronikaly hlouběji do jejího těla. Jak sebou kocour mrskal, neudržela rovnováhu. S velkým rachotem odstrčila malý stolek a upadla na zem vedle sedačky. Převalila se na záda a kocour včas uskočil. Rychle se přetočila na bok a strčila si hlavu pod sedačku, aby si ochránila obličej. Znovu se pokoušela volat o pomoc. Možná se jí to zdálo, ale za dveřmi zaslechla klepání. Toník pokračoval v útoku. Zvuky zápasu přehlušil hlasitý zvonek. Kocour ztuhl.

„Paní Staňková, je všechno v pořádku?“ ozval se zpoza bytových dveří hlas sousedky. Anežka dokázala z posledních sil zakřičet jen něco nesrozumitelného. Zuby se opět zaryly do jejího krku. Kočičí packy stařenčino tělo škrábaly intenzivněji a silněji. Ostrý dráp malé přední tlapy nakonec zasáhl krční tepnu. Proud tmavé krve vystříkl do vzduchu a skropil Toníkův bílý hřbet. Anežčino celé tělo postupně ochabovalo a přestávala vnímat. Od dveří uslyšela mohutné rány. Dřevotříska začínala prskat. Její oči se naposled setkaly s pohledem mrtvých očí mourovaté Lízy, která bezvládně ležela na zastlaném ložním prádle svého provizorního doupěte.

Dveře konečně povolily a do bytu vběhla sousedka s několika sousedy. Bílorudý kocour využil zmatku, který nastal, a proběhl otevřenými dveřmi ven. Domovní dveře nebyly zavřené, a tak prchal podél domu dál do sídliště.

Venku začalo sněžit. Slabé sněžení přešlo v chumelenici. Na zemi pod oknem Anežčina bytu několik posledních sněhových vloček překrylo černou chlupatou hromádku.

* * *

Paní Karasová se namáhavě dobelhala k popelnici u silnice před jejím malým domkem. Chumelenice jí ztěžovala pohyb a ona se bála, že uklouzne. Odpolední brzká tma jí na sebedůvěře a jistotě příliš nedodala. Zahrádku a část cestičky k silnici osvětloval pouze výřez světla z chodby a problikávání televize z okna. To může uklouznout, ani se nenaděje. Lampa na silnici svítila naštěstí dostatečně. Vyhodila odpad a všimla si, že vedle popelnice sedí a zimou se třese nádherný bílý kocourek.

„Copak tady děláš, ty chudáčku?“ zeptala se ho a pohládila jeho mokrý kožíšek. Kocourek začal vrnět a lísat se jí k nohám. Tohle je ten nejhezčí vánoční dárek, co si mohla přát, pomyslela si. „Tak pojd se mnou, ohřeješ se a já ti dám nějakou dobrůtku,“ řekla mu něžně a vydala se zpět do domku. Kocour běžel vedle ní jako vychovaný pejsek. Vešli do domku a paní Karasová odešla do kuchyně připravit zbytky od svátečního oběda. Zůstalo jí několik kousků řízku a ryby. Oklepala smaženou strouhanku a nakrájela maso na malé kousky. Musela si pospíšit. Za chvíli začne její seriál a nerada by ho propásla. Rychle vše připravila na misku a odnesla jídlo svému novému nájemníkovi do obývacího pokoje. Nikde ho neviděla, protože televize nevydávala tolik světla a místnost byla slabě osvětlena. Přece se jí hned neztratil. Úvodní melodie naznačila začátek jejího pořadu a upoutala její pozornost. Kocourek ležel na komodě, opřený o obrazovku televizoru. Jiskřícíma očima ji sledoval a spokojeně si pohupoval ocasem.

Ozvěny budoucnosti

Gabriela Navrátilová

Nikdy mi nebyl dán dar klidného a dlouhého spánku. Dokonce ani tak dlouhého, abych spala více jak čtyři hodiny v kuse. Mám vzpomínky z doby, kdy jsem byla ještě malá, jak ležím v posteli obklopena nocí, jen oknem mi do pokoje proniká trocha měsíčního svitu. Jak ležím na zádech, koukám na oprýskaný strop a pozorně poslouchám jediný zvuk, který kazí jinak dokonalé ticho. Tikání hodin. V tu dobu jsem mohla mít zhruba tři roky, takže jsem neuměla určit čas z hodin, ale přesto zdobily mou zeď. V noci vždy nastala chvíle, kdy je měsíční svit přímo ozářil, a já jsem se zájmem hádala, co asi znamenají ty ručičky, které běhají stále dokola. Když jsem se konečně za pár let naučila hodiny, tak jsem se nemohla zbavit pocitu, že v noci utíkají pomaleji.

Měla jsem krásné dětství, když neberu v potaz ten můj malý problém se spánkem. Mám skvělé rodiče, kteří mi dopřáli vše, na co jsem si vzpomněla, nikdy jsem nestrádala, ale i přes to mě dokázali vychovat tak, že nejsem rozmazlená a nic neberu jako samozřejmost. Jejich čistou lásku ke mně jsem se jim snažila vynahradit tak, že jsem pilně studovala, abych to dotáhla daleko, jak si vždy moje máma přála. Když mi bylo pět let, tak do naší rodiny přibyla má sestra. Daniela byla hodné dítě. Nepamatuji si, že by někdy zbytečně brečela nebo využívala postu mladšího sourozence. Měly jsme spolu krásný vztah, vlastně ho máme do teď. Náš otec byl stavbyvedoucí, takže pro svou rodinu nechal postavit velký dům, což pro nás se sestrou znamenalo přepych v podobě vlastních pokojů. Pro mě to znamenalo to, že o mé nespavosti ne-

věděl nikdo. Nějak jsem si myslela, že je to normální. Až do toho osudného dne.

Bylo mi osm let. Tehdy jsem ležela na zádech a sledovala červené hodiny na zdi, které ukazovaly deset minut po druhé hodině ráno. Sledovala jsem je tak urputně, že se mi zdálo, že minutová ručička značně zpomaluje. Soustředila jsem se tedy ještě víc, když vtom se úplně zastavila. Zaraženě jsem se na hodiny dívala a zkoušela jsem se přesvědčit, že jim došla baterka a nic to není, ale to jsem ještě netušila, co mě čeká. Teplota vzduchu najednou velmi poklesla a já jsem byla schopna vidět svůj vlastní dech. Bylo to zvláštní, protože byla teplá červnová noc. Koukala jsem se na dveře v domnění, že do pokoje přijde některý z rodičů a řekne, že se pokazila klimatizace. Jenže to se nestalo, ale do pokoje přeci jen někdo přišel. Dveře se rozletěly a k mému překvapení nepráskly o zeď. Jen se o ni tiše zastavily, jako by byly z molitanu. Do pokoje vtrhla malá holka oděná v noční košili. Její černé vlasy byly rozčuchané a zasahovaly jí do obličeje a kdysi bílá košile byla zažloutlá a špinavá. Přiběhla agresivně k mé posteli a začala mě škrtit svýma holýma rukama. S naprázdno otevřenou pusou jsem zkoušela lapat po dechu, ale její stisk byl příliš silný. Podívala jsem se jí do obličeje. Z očí jí sršela nenávist a její pohled mě přímo propaloval. Kůži měla sešlou, šedou, a navíc se už pomalu rozpadala. Teď s odstupem času dokážu určit, že byla rozmočená.

„Chceš mít někdy děti?“ zeptala se mě chraplavým hlasem.

Upřímně, jako osmiletou holku mě tato otázka překvapila. I přes nával strachu, který mě v tu chvíli sužoval, jsem se nad ní zamyslela. *Co tím myslí?*

Oči na mě měla upřené, jako by mi chtěla přečíst myšlenky. Chtěla jsem jí odpovědět, ale místo slova jsem vydala jen jakýsi neurčitý skřek. Najednou její ruce povolily a ona tajemná postava se vytratila

tak rychle, jak přišla. Já jsem stále cítila její mokrý dotek na svém krku a jen jsem se vyděšeně rozhlížela po svém pokoji. Měla jsem takový strach, že jsem nemohla ani brečet, ani vstát. Jen jsem ležela paralyzovaná strachem až do rána, kdy přišla má sestra Dany do mého pokoje. Jistě pochopíte, že tato zkušenost mi moc nepomohla s mým problémem se spánkem.

Roky plynuly a já jsem stárla. Ze začátku jsem na ten strašný zážitek nedokázala zapomenout, ale postupem času byl více a více zamlžený, až mě už tolik neděsil, a já jsem na něj před spaním nemyslela. Po základní škole jsem se dostala na obchodní akademii. Vždy jsem milovala matematiku, takže střední škola pro mě byla procházka růžovým sadem, proto není divu, když jsem šla studovat ekonomii na vysokou školu.

Co se týče mě a vztahů, dlouho jsem si myslela, že skončím sama. Vždy jsem byla trošku jiná než všichni ostatní. Byla jsem přehnaně náročná ve vybírání si svého životního partnera, protože jsem potřebovala někoho, s kým si budu rozumět. Někoho, kdo bude doslova má spřízněná duše. Chodila jsem s pár kluky, kteří byli hodní, ale nikdy jsem necítila onu velkolepou lásku a s nikým jsem si nedokázala představit život. To se zlomilo až na vysoké, kde jsem potkala Sebastiana. Bylo to jako blesk z čistého nebe, protože když se naše oči poprvé střetly, oba jsme to věděli. V tu chvíli jsem si řekla, že jsem nikdy neviděla nikoho, kdo by se tak moc blížil dokonalosti. Měl tmavě blond vlasy a nádherné modré oči, byl vysoký a svalnatý, a když se na mě usmál, podlomila se mi kolena. Pozval mě na rande a od té doby jsme tvořili nerozlučnou dvojku. Proto se nikdo nedivil, když jsme získání našich titulů oslavili svatbou.

Hned po vysoké mi byla nabídnuta práce ve slušné firmě za vysoký plat, tak nám nic nebránilo najít si své vlastní bydlení. Pořídili jsme si velký dvoupatrový byt, protože Sebastian vede svou

vlastní firmu, takže často pracuje z domu a část našeho bytu mu slouží jako pracovna. Také jsme oba souhlasili s tím, že si pořídíme velkou rodinu, takže v našem bytě jsou nachystány pokoje pro děti. Ale nejkrásnější místností v našem bytě je bezpochyby ložnice. Ve velkém prostoru stojí uprostřed postel z masivního tmavého dřeva, která je celkově mým nejoblíbenějším kusem nábytku v bytě, protože mi poskytuje dostatek spánku, na což nejsem zvyklá.

„Zlato, volali mi z firmy, že většina zaměstnanců ulehla s podzimní chřipkou,“ volal na mě můj manžel z koupelny.

„To mě mrzí,“ odpověděla jsem mu chraplavým hlasem z postele, protože i na mě něco lezlo.

„Znamená to, že tam budu muset zajet a trošku jim pomoci,“ řekl už ve dveřích ložnice. Pomalu přišel k mojí posteli a sáhl mi na čelo.

„Máš pořád teplotu?“ zeptal se mě starostlivě.

„Ne, už je to lepší. Jen mi je pořád trochu špatně od žaludku,“ usmála jsem se na něj. „Nedělej si se mnou starosti, já to zvládnou,“ dodala jsem.

„Vážně mě to mrzí. Budu ti volat, abych tě zkontroloval, jo?“ navrhl, ale já jsem nesouhlasně zakroutila hlavou.

„Já to zvládnou, jeď už!“ rozkázala jsem mu. On mě políbil na čelo a vyběhl z pokoje. Za pár vteřin jsem slyšela prásknutí hlavních dveří. Byla jsem sama a byla jsem připravená relaxovat. Pustila jsem si televizi, kde právě běžel komediální seriál. Bezstarostně jsem ho sledovala a občas jsem se zasmála nějaké vtipné situaci. Byla jsem docela unavená, tak jsem nechala svá víčka klesnout.

Probudil mě výstřel. Prudce jsem se posadila a vyděšeně se rozhlížela po pokoji, jenže nikdo tam nebyl. Potom jsem si všimla, že televize je stále zapnutá a nějaký starý policista střílí po autě, které se od něj snaží ujet. Ulevilo se mi, trošku jsem se i zasmála a vypnula jsem televizi. V pokoji se rozprostřela tma. Podívala

jsem se na mobil, který ukazoval, že je pár minut po půl druhé. Dále ukazoval, že mám dvě zprávy od Sebastiana.

Jak je ti? Tady je dost práce :(

Asi už spíš, brzo ráno budu doma. Miluji Tě.

Rozhodla jsem se mu už neodepisovat, protože by byl naštvaný, že nespím. Odložila jsem mobil na noční stolek s úsměvem na rtech, protože jsem si vzpomněla na svého manžela, kterého jsem milovala z celého srdce, když vtom jsem strnula. Někdo byl v mém pokoji. Můj žaludek se sevřel a dech se zrychlil. Pomalu jsem otáčela hlavu směrem ke dveřím. Bojovala jsem s nutkáním zavřít křečovitě oči a vše ignorovat. Nechtěla jsem vidět, co mě pozoruje, i když jsem vlastně tušila, kdo to je, protože jsem se cítila stejně jako tehdy. A stejně jako tehdy, můj dech byl opět viditelný. Na sucho jsem polkla a prudce jsem se zadívala směrem ke dveřím. Stála tam ona. Ta dívka, co mě navštívila, když mi bylo osm let. Měla stejné šaty, stejně rozčuchané vlasy, stejně rozpadající se kůži.

Stála ve dveřích a upřeně na mě zírala. Ze zašedlých šatů jí kapala voda, která vytvářela mokré loužičky na našem světlém koberci. Měla jsem pocit, že bych měla začít mluvit, ale nezmohla jsem se ani na žádný zvuk. Nakonec rozhodla ona, kdo začne s komunikací a pomalu přešla k mojí posteli. Teď stála přímo u mě. Mé tělo automaticky zvedlo hlavu směrem k ní. Čekala jsem, že mě její pohled spálí a bude plný nenávisti, ale nebyl. Dívala se na mě zoufalým, skoro až prosebným pohledem. Potom se její ruka dala do pohybu a dotkla se té mé.

„Chceš mít děti?“ zeptala se mě poněkud jemnějším hlasem než před osmnácti lety.

„Já... Ano, chci,“ dokázala jsem ze sebe dostat. Zapřemýšlela jsem nad svou odpovědí a najednou jsem dostala strach. *Byla to správná odpověď? Co bude dál, zabije mě?*

Nadechla se tak, jako by chtěla něco říct, ale nakonec se na mě jen zklamaně podívala, a zdálo se mi, že se i trošku usmála. Otočila se a šla zpátky směrem ke dveřím.

„Počkej!“ zakřičela jsem na ni. Naposledy na mě pohlédla a zmizela.

Tu noc už jsem nespala a čekala jsem každou chvíli, zda se ta záhadná dívka objeví. Myslela jsem si, že tehdy to byla jen moje představa, anebo až moc skutečný sen. Ale jak bylo vidno, nebyla.

Když se Sebastian vrátil ráno z práce, seděla jsem v obývacím pokoji. Okamžitě poznal, že se něco děje.

„Co se ti stalo?“ zeptal se ustaraně. „Bylo ti v noci špatně?“

„Ani ne, jen jsem nemohla usnout,“ usmála jsem se na něj, aby se dál nevyptával.

Sebastian o mně věděl hodně věcí, dalo by se říct skoro vše, ale tohle ne. Tohle jsem nikdy nikomu neřekla, protože jsem měla strach, aby si o mně lidi nemysleli, že jsem blázen. Hlavně jsem si to myslela sama o sobě. Až do včerejší noci. Ale i tak jsem mu neměla v plánu o tom říkat.

Čas plynul dál. Oba dva jsme se soustředili na kariéru, takže o založení rodiny jsme si ještě pořádně nepovídali. Od mého posledního setkání s mrtvou dívkou uběhly dva roky. Občas jsem se přistihla, že ji dokonce vyhlížím. Ale ona nikde.

Probudila jsem se, protože jsem cítila, že se na mě někdo dívá. Když jsem otevřela oči, na posteli seděla *ona*. Rychle jsem se podívala vedle sebe, abych se ujistila, že Bastien spí vedle mě. Opravdu tam spal. Neměla jsem v plánu ho budit.

„Proč jsi tady?“ zeptala jsem se šeptem, abych nevzbudila svého muže.

„Vždyť víš,“ odpověděla s klidem.

„Já nevím! Já vůbec nevím!“ vyjekla jsem na ni a Sebastian se převalil na druhý bok. „Já nevím, proč jsi tady,“ řekla jsem tentokrát potichu.

Zhluboka se nadechla. „Jsi těhotná,“ řekla, jako by to nic nebylo.

Mlčela jsem. Věděla jsem to. Tedy ne určitě, ale cítila jsem to. Její studená ruka se dotkla mého podbřišku. Sledovala jsem pohyb její ruky, protože se ve mně najednou objevil strach o malé dítě, které ve mně rostlo. Když jsem zvedla hlavu, abych se na ni podívala, její obličej byl těsně u toho mého.

„Všechno jsi to pokazila!“ Ječela na mě démonicky hlubokým hlasem, zvedla se a utíkala pryč z ložnice. Vřískala a řvala tak zoufale, že mi to rvalo srdce. Divila jsem se, jak Sebastian může stále spát, ale vtom jsem se probudila.

Prudce jsem se posadila na postel a rychle jsem oddychovala. Chvilí jsem jen seděla na posteli a snažila jsem se uklidnit, ale pak jsem vstala, oblékla se a běžela jsem do lékárny. Domů jsem se vrátila s těhotenským testem.

Nervózně jsem čekala, co ukáže, a když se na něm objevilo malé zelené plus, bylo jasno. Byla jsem strašně šťastná a nemohla jsem se dočkat, až se to dozví Bastien. Jenže tu byl ten malý problém, který jsem musela vyřešit. Moje noční návštěvy od neznámé dívky.

Rozhodla jsem se, že se podívám na internet, ale když jsem k němu usedla, tak jsem zjistila, že vlastně ani nevím, co hledám. *Kněze? Vymítače? Psychiatra?* Nakonec jsem narazila na hypnózu. Prý se dokážu dostat do svého podvědomí nebo do minulosti, a tak eliminovat svůj problém nebo strach. Řekla jsem si, proč ne. Počkala jsem, až bude Sebastian v práci celý den, a rozhodla jsem se navštívit osobu, která mě uvede do onoho stavu.

Čekala jsem, že místnost na hypnózu bude vypadat jinak. Asi jako místnost, ve které je uprostřed věštecká koule na kulatém stolku a všude kolem mystické obrazy a vonné svíčky. Ale byl to klasický panelákový byt v Praze. Muž, který mě měl přivést do hypnózy, se jmenoval Alexander Suruškin, takže jsem předpokládala, že je z Ruska anebo Blízkého východu.

„Udělejte si pohodlí,“ řekl plynulou češtinou bez přízvuku. Takže bylo možné, že je to jen pseudonym, kterým se snaží být více zajímavý.

Sedla jsem si na gauč, nevěříc, že to vážně dělám.

„Co vás trápí?“ zeptal se připraven na jakoukoliv odpověď.

„Já si myslím, že...“ na chvíli jsem se odmlčela, protože jsem nevěděla, jak to vlastně mám říct. „Mě vyhledává někdo z mé minulosti,“ dokončila jsem svůj problém.

„Tak se na to podíváme,“ rozhodl a já jsem očekávala složitý rituál, na který možná bude potřeba i oběť nevinného, ale nic takového se nedělo. Místo toho mi řekl, ať zavřu oči. *Žádné sledování kývajícího se předmětu?* Zprvu mi jen pokládal otázky a snažil se mi navodit klidný stav. Vyjmenovávala jsem šťastné zážitky z mého života, až jsem pomalu zapomněla, kde se nacházím.

„Teď si představte dlouhé jezdící schody, vidíte je?“ zeptal se. „Jestli ano, tak na ně nastupte.“

„Ano,“ odpověděla jsem a ve své hlavě jsem nastoupila na schody, které jely směrem nahoru.

„Jedete nahoru nebo dolů?“ Otázal se.

„Jedu nahoru,“ řekla jsem, netušíc, co to znamená.

Uchechl se. „Tak to je hodně zajímavé, to se mi stalo snad jen jednou,“ vysvětlil a já jsem znejistila, ale i tak jsem dál stála na schodech a nechala se unášet směrem vzhůru.

„Někdo tam je! Na konci těch schodů!“ vykřikla jsem.

„To se dalo čekat. Buďte v klidu a jedte dál,“ poradil mi.

Jak jsem pomalu plynula nahoru, postava mi byla více a více jasná. K mému překvapení jsem to já.

„Jsem to já!“ vyjekla jsem překvapeně.

„No, tak to bude jízda! Připravte se a buďte všemu otevřená, a až dojedete nahoru, tak...“

Byla jsem na benzince. Najednou z ničeho nic jsem byla na benzince. Stála jsem ve frontě za obtloustlým plešatým mužem, který měl v košíku plechovku piva a čokoládu. Viděla jsem kolem sebe zamlženě, jako bych byla v cizím těle, které nemůžu ovládat, ale i tak jsem to já. Mé tělo jednalo absolutně automaticky. Snažila jsem se rozhlížet okolo, ale moc to nešlo, spatřila jsem jen pár novin a časopisů a párky v rohlíku. Když jsem přišla na řadu, vyložila jsem na pult jeden balíček prášků proti bolesti a zaplatila jej. Poté jsem směřovala ven na parkoviště. Nastoupila jsem do auta, které jsem neznala, a otočila jsem se dozadu.

„Tady máš zlatíčko, vezmi si jen jeden a bude ti líp,“ řekla jsem velmi láskyplně dívce, co seděla na zadní sedačce. Trvalo mi pár vteřin, než mi došlo, že se koukám do očí dívky, která mě již od dětství sužuje.

Mé tělo se na ni usmívalo, zatímco mé nitro křičelo. Sledovala jsem dívku, jak polyká prášek, a s úsměvem jsem nastartovala auto. Jela jsem po dálnici a vždy po chvíli sledovala holčičku, jestli jí nic není. Když jsem ji kontrolovala naposledy, tvrdě spala. Sjela jsem z dálnice a odbočila doprava. Neměla jsem tušení, kde jsme. Najednou se před námi objevil most. Otočila jsem se na svou dceru a pohládila ji po ruce, takže když jsem vjížděla na most, nevšimla jsem si velké výmolu na jeho začátku a vjela jsem přímo do něj. Auto se zakymácelo a já jsem nestihla vrátit ruce na volant a ztratila jsem moc nad autem. Auto se smýklo a narazilo do zábradlí

mostu, které jednoduše prorazilo a letělo dolů do divoké řeky. Když auto dopadlo na hladinu, otřásla s ním obrovská rána, a pak už si nic nepamatuji.

Probudila jsem se až v nemocnici a kolem mě pípaly přístroje. Vzduch páchl desinfekcí.

„Jak je vám?“ zeptal se mě lékař, který stál vedle mě.

„Co se stalo?“

„Měla jste velkou autonehodu a málem jste nepřežila,“ řekl mi a já jsem si vzpomněla na dívku, co jela se mnou v autě.

„A co má dcera?“ otázala jsem se a jeho pohled mi napověděl, že to nepřežila.

Vzbudila jsem se u Alexandra na gauči. Oči jsem měla oteklé pláčem a celá jsem se třásla.

„Co se to sakra stalo?“ křičela jsem na něj rozrušeně.

„Jela jste po schodech nahoru.“

„A to znamená?“ zeptala jsem se nepříjemně, protože jsem netušila, co to znamená.

„Byla jste v budoucnosti. To se za moji celou kariéru stalo jen podruhé,“ vysvětlil mi skoro nadšeně. „Většina lidí má opravdu problém z minulosti, takže jedou po schodech dolů, ale vaše schody vedly směrem nahoru, což znamená budoucnost. Vás vyhledává někdo z budoucnosti.“

„Vyhledává mě někdo, aby mě varoval?“ zeptala jsem se stále otřesená výletem do budoucnosti.

„Ano, je to možné.“

„Takže to, co jsem si tam prožila, to se dá změnit? Dá se tomu předejít?“

„To je složitá otázka. Já bych vám odpověděl asi tak, že to, co se má stát, tak se stane, nehledě na to, jak se tomu snažíme zabránit,“

odpověděl mi zcela upřímně. Poté jsem mu zaplatila, vstala jsem a šla domů.

Doma mě čekal Bastien. Když jsem ho viděla, běžela jsem k němu, objala ho a rozbřečela se.

„Co se stalo, lásko?“ zeptal se mě velmi starostlivě.

Už jsem nemohla dál, a tak jsem mu to všechno řekla. Tím všechno myslím opravdu všechno. Po tom, co se dozvěděl celou pravdu, jsme tam jen tak seděli v obývacím pokoji a koukali na holou zeď. V tu chvíli jsem si nemyslela, že by mi mohl věřit, protože i mně se zdál celý příběh velmi neuvěřitelný. Po neuvěřitelně dlouhé době prolomil ticho.

„Proč jsi mi to neřekla dřív?“ zeptal se vyčítavým tónem.

„Já jsem si sama myslela, že jsem blázen. Sama jsem tomu nechtěla uvěřit a připustit si, že se to děje. Nechtěla jsem ten problém vyslovit nahlas, protože pak by se stal moc skutečným,“ odpověděla jsem.

„Když se to stane znovu, řekneš mi to?“

„Řeknu. Slibuji.“

„Dobře.“

„Sebi, jsem těhotná.“ Oznámila jsem mu.

Sebastian se na chvíli zarazil, pak ale vydal zvuk, co zněl jako nadšené vyjeknutí a přiškracený řev. Objal mě pevně a já jsem měla pocit, že se mi nikdy nemůže nic stát.

„Miluji tě,“ řekl.

Dny pomalu ubíhaly a mé břicho se zvětšovalo. Celkově těhotenství bylo krásné a bezproblémové. Sebastian měl překvapivě větší strach než já, a tak mi nedovolil nosit skoro žádné věci, ani ty lehké.

V prosinci jsem byla v devátém měsíci, takže když jsme slavili Vánoce, čekala jsem, že mohu kdykoliv začít rodit. Vánoce však

byly klidné, ale o tři dny později mě probudila bolest. Jeli jsme do porodnice, kde jsem porodila nádhernou holčičku. Dala jsem jí jméno Anna.

„Je celá po tobě,“ řekl mi Bastien, když jsme se dívali na naši dceru, jak spí. Měla černé vlasy po mně a modré oči po něm.

„Zítřka to bude šest měsíců, co jsem ji přivedla na svět,“ řekla jsem a pohládila jsem ji po vlasech. Vypadala tak klidně a nevinně.

„Půjdu spát,“ oznámila jsem mu a lehla si do postele.

„Já ještě musím chvíli pracovat,“ řekl smutně. „Budu v pracovně, kdyby něco, tak mě zavolej.“

Když odešel z ložnice, zavřel za sebou dveře. Já jsem se přikryla peřinou a užívala si pocit, kdy jen ležím a odpočívám.

„Mami,“ ozvalo se mi u hlavy. Chvíli jsem nechápala, protože Anně bylo teprve půl roku a neuměla mluvit, ale po chvíli mi to došlo.

„Jak ti můžu pomoci?“ zeptala jsem se malé holčičky v noční košili, která ležela vedle mě na manželské posteli.

„Jsem sama a je mi smutno,“ řekla a mně se sevřelo srdce.

„Co pro tebe můžu udělat?“

„Nech mě vyrůst. Nech mě žít, mami. Prosím.“ Naléhala na mě.

„Co mám udělat? Prosím, řekni mi, co mám udělat!“ žádala jsem ji.

„Ty víš,“ odpověděla mi, usmála se a zmizela.

Najednou mi vše dávalo smysl. Věděla jsem, co musím udělat, abych vyřešila situaci a abych pomohla všem. Zvedla jsem se prudce z postele. Přišla jsem k postýlce, kde ležela malá Anna.

„Miluju Tě. Nejvíc na světě, broučku.“

Pohládila jsem ji po vlasech a snažila se zapamatovat každý centimetr jejího těla. Pak jsem pomalu otevřela dveře do ložnice a vyšla jsem ven.

Zamířila jsem k pracovně. Sebastian měl otevřené dveře a seděl zády k nim. Zrovna s někým telefonoval. Trošku jsem litovala, že mu nevidím do obličeje a nemůžu mu říct, že je nejlepší manžel na světě a nejlepší muž, jakého jsem si kdy mohla přát. Doufala jsem, že to bude vždycky vědět.

Otevřela jsem dveře od koupelny a tiše je za sebou zavřela. Vlezla jsem si oblečená v pyžamu do vany a pěkně se tam uvelebila. V ruce jsem držela malý červený nožík na kartony. Myslela jsem si, že lidi, kteří se chystají spáchat sebevraždu, mají strach, ale já jsem se možná i vyloženě těšila. Nožík jsem přiložila k levému zápěstí a podélně si ho rozřízla. To samé jsem udělala i s pravým. V tu chvíli se u vany objevil duch Anny, který mě celý život navštěvoval. Jak ze mě prchal život, Anna se stávala skutečnější a vypadala víc živě. Její kůže se začala zacelovat a noční košile byla čistější. Potom se cosi zlomilo a já jsem vyskočila z vany a objala ji.

„Neboj, teď už nikdy nebudeš sama!“ řekla jsem jí. Potom jsem ji chytla za ruku a odešly jsme pryč.

Muž ve středních letech a mladá dívka jeli autem.

„Tati, za jak dlouho budeme doma?“ snažila se vyzvídat.

„Když to vezmeme zkratkou přes most, tak za deset minut.“

„Jupí,“ zaradovala se.

Když najížděli na most, byla už tma, a tak si muž nevšiml výmolu, který byl na začátku mostu. Auto dostalo smyk a stalo se zcela neovladatelným, prorazilo zábradlí a skončilo ve vodě.

Muž se probudil v nemocnici a kolem pípaly přístroje.

„Pane, měl jste strašlivou nehodu, vaše auto sjelo z mostu,“ řekl lékař.

„Co má dcera?!“ zajímal se okamžitě muž, nehledě na svůj stav.

„Na chvíli se jí zastavilo srdce, ale podařilo se nám ji přivést zpět. Je v pořádku,“ odpověděl mu lékař a muž se rozbřečel.

Večer, když byl nemocniční personál na sesterně, muž tajně proklouzl na dětské oddělení, odhodlaný navštívit svou dceru. Vcházel do každého pokoje naslepo, protože nevěděl, kde leží. Když vešel do pokoje číslo osm, ležela na posteli rozlámaná dívka. Oči měla otevřené.

„Jak ti je, zlatíčko?“ zeptal se jí starostlivě.

„Tati, viděla jsem mámu. Vím, co pro mě tehdy udělala. To ona mě zachránila,“ řekla mu nadšeně, ale její otec si myslel, že jen blouznila.

„Mám ti vzkázat, že tě miluje a že nikdy nezapomene na den, kdy tě poprvé viděla. A nikdy nezapomene na ten den, kdy ti řekla celou pravdu, a celý večer jste jen seděli na gauči, ty jsi ji držel v náruči a celý večer a celou noc až do rána, jste se dívali do zdi. V tu chvíli si připadala nejvíc v bezpečí.“

Otci se kutálely slzy po tváři. Svou zesnulou manželku také miloval a teď cítil její přítomnost jak nikdy jindy předtím.

Michal

Roman Spalota

V Krušných horách, geniem loci mocných, tak krásných a klidných, jen prokletých už svým jménem, odehrává se příběh, jenž vám chci vyprávět. Zlikvidované, kvůli hnědému zlatu zbořené obce v jejich úpatích, dávají tomuto kraji jeho osobitý ráz. Na místech některých zmizelých obcí se tyčí komíny a věže chemického průmyslu, kterému dalo vyrůst hitlerovské Německo. Chrlí do ovzduší kouř a páru, jako by chtěly ještě více podtrhnout zmar této bohem zapomenuté krajiny. Architekti a inženýři proradné Třetí říše vybrali ke stavbě chemičky toto území zejména kvůli velkým zásobám hnědého uhlí, které se stalo démonem tohoto kraje. Bylo dobrým sluhou, teď je špatným pánem. V horských obcích je stále cítit pusto po odsunu sudetských Němců, žijících zde za minulých časů.

Právě je hluboká zima roku 1996. Zima taková, co přichází jednou za desítky let. Vše objímá nikde nekončící inverzní mlha. Zahalující plášť vše obklopí, vytváří temnou část této země. O zvláštní záhady a legendy se tu jen zakopává. Je večer. V jedné prozatím ušetřené obci se obyvatelé připravují ke spánku, který narušují jen nedaleké zvuky rypadel, zakusujících se do zeminy. Ulehají do postelí, načerpají energii, aby mohli jít ráno do práce na šachtu, neúprosně se přibližovat k vlastním domovům. V této obci je mnoho oprýskaných domů, nikdo je neopravuje v domnění, že už to nemá cenu. V pokoji jednoho z těchto zpustlých stavení, v těsné blízkosti rozbité, věčně blikající lampy veřejného osvětlení, se stále svítí. Svítí, však velmi slabě, stolní lampička, tak aby Michal nevzbudil svou mladší sestru a zároveň viděl na mapy a zápisky rozložené na psacím stole. Sedí

u stolu ponořen v myšlenkách, ladí poslední detaily svého dobrodružství, na které se dnes chystá. Vše spojené s historií likvidovaného kraje, zmizelých obcí, opuštěných hor, Michala nesmírně zajímá. Vše záhadné, opředené nejasnostmi, z čeho mu naskakuje husí kůže a divné mrazení v zádech, ho fascinuje. Dříve přespával na starých německých hřbitovech v horských vesnicích. Lákaly ho svou zapomenutostí. Tam k hrobům už dlouhá léta květiny nikdo nenosí. Hledal a pak skládal dohromady rozbité náhrobky. Opisoval si z nich jména zesnulých a snažil se bádát po jejich osudech. Náčrt jednoho z ucelených náhrobků visí v pokoji nad Michalovou hlavou a česky hlásá: zde leží pochován náš milovaný otec a druh Adolf Bienert. Zemřel tragickou smrtí za nejasných okolností léta Páně 1946. Byl to první náhrobek, který se podařil Michalovi ze sutin posbírat a poskládat dohromady. Mohl tak začít s bádáním po osudu tohoto muže. Cítil z náhrobku něco velmi tajemného. Něco, co v něm rezonovalo, co ho nutilo na onoho muže neustále myslet. Díky své matce knihovnici se dostal k různým matričním spisům a indexům. Dokonce i k dokumentaci četníků vyšetřujících jeho záhadnou smrt. Zjistil, kde se narodil, žil, pracoval a čemu se věnoval. Ale hlavně se dozvěděl o pamětnících, kteří si jeho osobu stále pamatovali. Navštěvoval tyto staré lidi a vyzvídal od nich vše, co se dalo o osobě Adolfa Bienerta. Vyptával se také na kontext doby, ve které žil. Jak sami vyprávěli, moc se na něj a osud jeho rodiny zapomenout nedalo.

Adolf Bienert byl Němec. Žil se svou českou družkou a dvěma syny v horách, ve vesničce blízko cínové šachty, pro kterou pracoval jako dřevorubec. Byl to velmi statný muž, jenž byl přirozeně inteligentním zarytým antimilitaristou a bezvěrcem. Vše spojené s válkou, která mu vzala otce a staršího bratra, nenáviděl. Velmi miloval svou rodinu, stejně tak jako ona jeho. Když přišel rok tři-

cátý devátý a s ním jeho jmenovec se svou armádou, tušil, že se neblýská na lepší časy. Ba naopak. Věděl, že jeho vztah s Českou bude ležet novým pánům v žaludku. A henleinovci mu to dávali jasně najevo. Nic pro ně nebylo lehké a vše se začalo rychle měnit. Musel se i s rodinou přestěhovat do vesnice v podhůří, která už dnes jako jiné neexistuje, a pracovat pro Němce. Ti se tenkrát usídlili na velkém zámku, postaveném na svazích hor, kde zřídili archiv dokumentů zbraní SS. Byl rád, že může nadále pracovat v lese, i když musel mnohem intenzivněji než předtím. Chodil do lesa zpracovávat kmeny stromů na otop pro své utlačovatele, aby náhodou nepošli zimou. Stejně jako miloval svou ženu a děti, tak miloval zdejší kraj a hory. Byl vděčný osudu, že může stále, jako dříve, chodit do lesů, které ho v nejtěžších chvílích držely nad vodou. Nic se totiž nevyrovnalo té pohodě. Po práci blízko tůňky, obklopen majestátnými duby, ulehnout k myšlenkám v kapradí. Anebo z vyhlídek sledovat rozlehlé louky, barevné zahrady a velké jezero dole pod horami. Pamětníci přičítali jeho smrt werwolfům, partizánským jednotkám Němců, kteří se odmítli smířit s porážením Třetí říše. Zabili ho prý v odplatě za jeho soužití s českou ženou. Jeho vrah nebyl nikdy dopaden a potrestán. Ze starých četnických svodek se Michal dozvěděl, že byl za nejasných okolností ubit v rokli poblíž staré, nikdy nedostavěné hrobky bývalých majitelů zámku. Stalo se tak jednoho únorového podvečera, těsně před jeho odchodem z lesa domů za milující rodinou. Po tom, čím si za války on a jeho rodina prošli, nikdo nečekal, že se jeho životní cesta skončí zrovna takhle. Ale co bylo ještě tajuplnější, je zmizení jeho ženy a dětí, v den prvního výročí jeho smrti. Tohle Michala uchvacovalo a nedávalo mu spát. Z výpovědí pamětníků se dozvěděl, že v tento únorový den roku 1947, šla jeho žena s dvěma syny k místu jeho skonu a už se nevrátili. Už je nikdo nikdy nespatriil.

Toto byla pro Michala jeho životní záhada, té chtěl přijít na kloub. Pouhé pomyšlení na jejich osudy v něm vyvolává svírání u srdce. Kdekdo si pomyslel, zda je duševně zdrav. Ale jemu to nevadí. Tenhle příběh je v jeho krátkém životě něco, co ho zajímá a naplňuje. Co si myslí ostatní, hází za hlavu. A protože dnes nadešel ten den, den padesátého výročí smrti Adolfa Bienerta, vydá se k hrobce šlechticů blízko zámku, kde byl Adolf Bienert před dlouhými léty krutě zavražděn ukřivděnými nacisty. Je napjatý, chce zjistit, jak to doopravdy bylo s těmito nešťastníky. A doufá, že mu v tom pomohou temné síly, na které věří a kterým celou záhadu přičítá.

Pomalou, potichu si začíná balit potřebné věci tak, aby nikoho nezbudil. Rodiče by dozajista s takovým výletem nesouhlasili, proto vše probíhá v naprostém utajení. V klidu si projíždí připravené věci a ukládá je do batohu. Doufá, že na nic nezapomněl. Důležité je být hodně oblečen. Nerad by v nelidské zimě v lese umrzl. Sbalený batoh si dává na záda a klidným krokem míří k oknu, kterým hodlá opustit dům. Koutkem oka kontroluje spánek své sestry. Musí si pohlídat detaily, které mohou pokazit jeho plány. Nerušený spánek sestry k nim patří. Jeho pokoj není v přízemí, což tvoří jisté komplikace, avšak Michal jako vesnické dítě nemá mnoho problémů slézt po hromosvodu do potemnělé zahrady. Nedělá mu problém zúročit zkušenosti z lezení po skalách. I tak dává pozor. Nenechá si pokazit dobrodružství ani případným zraněním. V pořádku došlápl na zem. Chvilí postává u domu, aby se ujistil, že si nikdo z rodiny ani sousedů nevšiml jeho úniku. Pokyne si hlavou, natáhne kapuci bundy a vychází brankou do liduprázdné ulice. Na ulici se dlouho nezdržuje, svižným krokem prochází mezi domy do starých třešňových sadů. Z batohu vyndává velkou otcovu svítilnu a rozsvěcuje ji. Vydává se k úpatí hor, do lesů. Chůze po zasněžené cestě je námaha, ale je to lepší než jít

ulicí, kde z oken domů číhají zvědavé oči detektivních důchodců. Nechce, aby kdokoli věděl o jeho záměru. Túru si krátí přemýšlením o místě, kam míří.

Pověst vypráví, že několik pokolení rodu vlastnicích zámeckých stavbu nikdy nedokončilo. Prvního stavitele zabil balvan padající při jeho pokládání. Druhého také uvolněné bloky kamene. Poté stavba dlouho stála. Když se dostavění ujal další potomek, dostal se až ke stavbě dřevěné střechy. Ale ta několikrát za sebou lehla popelem. Místo bylo prohlášeno za prokleté a ve stavění už nikdo nepokračoval. Hrobku prý nenechal dostavět samotný ďábel. Ten bere na sebe podobu velkého černého jelena a řádí v tomto dubovém lese.

Opojen záhadností lesa, Michal přidal do kroku. Sady už nechává za zády a pokračuje v přebírání myšlenek.

Je chytrý, o válce toho má hodně nastudováno, ale o werwolfech do té doby, než se o nich od pamětníků dozvěděl, nečetl ani slovo. Poprosil matku, a ta mu nanosila několik knih. On z nich vyčetl, že když už bylo jasné, jak válka dopadne, uchýlili se velitelé wehrmachtu k vycvičení fanatických záškodníků. Dali jim poslední zbytky zbraní a výstroje, poradili jim zakopat je v těchto lesích, počkat až přejde fronta a pak škodit Čechům, jak jen to půjde. Poté velitelé převlékli uniformy, zničili usvědčující dokumenty a rozplynuli se mezi civilní obyvatelstvo.

Michal už se pomalu blíží k lesu. I když je hluboká tma, nemá problémy s orientací. Tyhle místa má prošlá křížem krážem. Ještě několik set metrů a bude u začátku staré pašerácké stezky, tou se dále vydá. Stezka vede tam, kde jdou kopce přes sebe jakoby v objetí, tam je nejjednodušší stoupat do hor, a proto tudy stezka vedla. Ještě před oběma světovými válkami tudy pašeráci pašovali cukrín a jiné komodity z ciziny. Teď už je v lese, pohltil ho svou velikostí. Od chvíle, kdy do něj proniknul, má pocit, jako kdyby

ho někdo, nebo spíš něco sledovalo a stále šlo za ním. Hned si vzpomněl na mýty opředěného jelena. Chvílemi zastavuje a snaží se ho mezi stromy spatřit. Míří světlem doprava, doleva, ale nic podezřelého nevidí, a tak pokračuje dál. Dává pozor, musí se soustředit, aby neminul průsečík stezky a původní zámecké cesty, po které půjde dál až k zámku. Myslí na své rodiče a sestru. Má je rád, a tak doufá, že nezjistí, že není doma v bezpečí své postele. Nechce, aby si o něj dělali starosti. Ale udělat to jinak než takhle to prostě nešlo. Dostává se na staletí starou kamennou cestu vedoucí k zámku. Pokračuje po ní. Nezbyvá mnoho a bude v cíli. Pocit, že je sledován, se stále zvětšuje. Čím je blíže zámku a hrobce, tím se jeho nervozita zvyšuje. Nemá strach, jen směsice divných pocitů ho objímá. Je si zcela jist, že tu není sám. Chvílemi se znovu zastavuje, zklidňuje svůj dech a tep doufaje, že zahlédne to, co je mu v patách. Něco se mu snaží nahnat strach, jakoby nad ním chtělo získat moc. Ale až selhávající svítilna mu činí starosti. Problikává. A teď už vůbec nesvítí. Snaží se zachovat klid. Zastavuje a z batohu vyndává záložní zdroj světla, mnohem menší baterku. Funguje. Oddechuje si a pokračuje krok za krokem, dál a dál, do hloubky lesa. Teď už před sebou vidí zámek. Pohled plný povzbuzení, už je velice blízko svému cíli. Velmi vnímavý Michal cítí v těchto místech silnou energii lidí spojených se zámkem. Prochází kolem něj a snaží se soustředit. Někde tady by měl sejít z cesty, aby došel k hrobce. Jenže mu přijde, jako by se krajina od té doby, co tu byl naposled, proměnila. Do teď slabě foukající větřík stále zesiluje, až je z něj silný vítr. Některé suché větve stromů s mocným žuchnutím padají k zemi do hlubokého sněhu. Je mu jasné, že někdo, nebo něco, si nepřeje, aby došel na místo, kam potřebuje. Jenže jeho odhodlání a touha po zjištění, jak to tenkrát bylo, je mnohem silnější, než si dokáže ona entita představit. Prostupuje jím hrozná

zima. Když vycházel z domu, tak taková jistě nepanovala. Všechno mu tady přijde tak jiné, proměněné. Nervozita sílí. Najednou jako by mu něco vniklo myšlenku sejít z cesty. Vítr slábne. Pocity se mísí. Teď má dojem, jako když se mu někdo snaží pomoci. Snad někdo bojuje s tím, co mu doslova hází klacky pod nohy. Oddává se svým pocitům a opouští cestu. Prochází mezi stromy a snaží se dojít tam, kde se před léty odehrál ten hrůzný čin. Bloudí. Je unaven z neustálého boje s přírodou a se sebou samým. Když už pomalu propadá panice, stane se něco neuvěřitelného. Zřetelně před sebou vidí lidské stopy. Stopy dospělého člověka a dvoje dětské. Baterkou svítí kolem sebe, aby zjistil, odkud stopy vedou. Hledá a přitom nevěřičně kroutí hlavou, z toho co zjišťuje, se mu podlamují kolena. Protože ty stopy odnikud nevedou, prostě se z ničeho nic objevily, a kamsi směřují. Michal se zastaví, poklekně a chvíli rozdýchává divné zjištění, pak intuitivně stopy následuje. Všude kolem se líně povaluje hustá mlha a zmrzlý sníh křupe pod každým jeho našlápnutím. I když je na svůj mladý věk velmi statečný, tuhne mu krev v žilách a z čela si otírá studený pot. Přikrčený, se světlem téměř na zemi, se snaží stopy neztratit. Dovedly ho až k osudné rokli, kterou dřevorubci stahovali pokácené stromy dolů do vesnic, tam, kde odehrál se onen zrůdný čin. Popadá zbytky sil, cítí osobu Adolfa Bienerta. To on ho tlačí dál kupředu. Překonává hlubokou rokli a pokračuje až k místu, kde z mlhy vyplouvá ďáblem prokleté, nedostavěné, zubem času zmítané, okolní přírodou pohlcené stavení kruhového půdorysu. Tajemné stopy vedou dále až k němu. Pokračují po několika křivých schodech, vchodem do nitra této oázy zkázy. I Michal pomalu stoupá po schodech a mohutnou klenbou vstupuje. Slabě svítící baterkou přejíždí po stěnách a snaží se najít osoby, jejichž stopy mu pomohly a navedly ho. Vypadá to, jako by tu nikdo nebyl, avšak

není tomu tak. V jedné z nik stojí postava starší ženy a dvou malých chlapců. Oblečení v dobových šatech tiše stojí a čekají, až je Michal zahlédne. Nechtějí ho vystrašit, vědí o něm, že sem míří, to oni mu pomáhali dostat se až sem. Čekají tu na něj, chtějí mu vyprávět svůj příběh a požádat ho o pomoc. Když Michal zamíří světlem do výklenku, kde stojí, lekne se, v obraně ustoupí několik kroků dozadu. Je vzrušen výjevem, který se mu naskytl. Snaží se být klidný. To, co vidí, mu připomíná svatý obrázek Panny Marie s dvěma Ježíši. Už je mu zcela jasné, o koho jde. Chvíli na sebe všichni hledí, pak žena spustí. Říká, aby se nebál, nic zlého mu nehrozí, ať přistoupí blíž.

Představují se jako rodina Bienertova. Anna, Jáchym a Tobiáš. Anna pokračuje s vyprávěním jejich příběhu. Michal je okouzlen tím, co zažívá, a se zájmem ženě naslouchá. Ten únorový den roku čtyřicet sedm sem šla s chlapci zavzpomínat na jejich otce a uctít jeho památku. Vtom se jim zjevil ďábel v těle velkého černého jelena. Prý přišel s nabídkou. Nabídl jim možnost znovu vidět toho, kdo jim tak chyběl. Jejich milovaného muže a otce. Jen jediná podmínka k tomu náležela. Zůstanou navždy uvězněni v tomto prokletém lese a s nebožtíkem se setkají vždy o výročí jeho smrti. Byla to pro ni těžká volba, avšak láska k muži a touha znovu ho spatřit, přiměla Annu souhlasit. V tu chvíli jí nedocházelo, čeho se dopouští. Jenže teď toho nesmírně lituje. Už dlouhé věky bloudí tímto lesem, jen aby se mohli vždy jednou za rok s nebožtíkem setkat. I dnes čekají na svého pána, aby je odvedl za Adolfem Bienertem. Michal je zaskočený tím, co právě slyšel, a vyptává se na okolnosti jeho smrti. Jest pravdou, že byl zabit Němci. Ti byli spolčeni s ďáblem. To on jim pomohl nešťastníka sprovodit ze světa ve svém plánu na zakletí nevinných duší. Michal znovu nevěřícně kroutí hlavou, ale zůstává bystrým. Hned se vyptává, jak jim může pomoci. Jak

je vysvobodit ze zakletí, které je tu drží. On, prý díky tomu, jak se na ně nacítíl, je jediný, kdo je může spatřit. A zároveň jediný, kdo jim může pomoci. Ale jak, to neví on, ani oni. Nastává dlouhá chvíle mlčení. Smutek naplňuje hrobku, temná atmosféra dala by se krájet. Až silné dlouhé jelení zatroubení je vytrhává z myšlenek na jejich vysvobození. Všichni trhnou hlavou směrem, odkud troubení vychází. Vdova i s chlapci se neochotně chystá k odchodu. Musí jít za svým nynějším pánem, ten odvede je na druhý břeh k setkání. Loučí se s Michalem a znovu ho snažně prosí o pomoc. Odcházejí z hrobky a pak mizí v neprostupné mlze.

Michal jako zkamenělý přemýšlí nad tím, co před chvílí proběhlo, a snaží se uspořádat myšlenky. Uvědomuje si, že pláče. Po tvářích mu stékají slzy smutku z toho, co právě slyšel. Jenže ví, že pokud jim chce pomoci, musí zůstat silný. Hned, jak si to uvědomí, utírá slzy a vybíhá z hrobky. Znovu následuje jejich stopy ve sněhu. Volá na ně, nechce je opustit. Stále se drží stop. Ale jak se před tím z ničeho nic objevily, tak teď zmizely. Je zklamaný, zbylo tolik věcí, na které se chtěl ještě zeptat, ale nestihl to. A zbyly jen oči pro pláč a nezkroutné odhodlání Bienertovým pomoci. Ale jak, sakra jak? Nezodpovězené otázky provrtávají Michalovu mysl. Pomalu se vrací do reality v uvědomění strašlivé zimy, která jím prostupuje až na kost. Je zmatený, všechno proběhlo tak rychle. Vítr zcela ustal. Mlha ustupuje. Celý les je jako zalitý klidem. Ohromený Michal se vydává na cestu zpět domů. Pomalou šouravou chůzí, unaven míří k rodné vesnici, za svou rodinou. Zároveň nepřestává přemýšlet nad tím, jak může Bienertovým pomoci. Další šanci k tomu dostane za rok, znovu na výročí smrti Adolfa Bienerta. To je dost dlouhá doba na to zjistit, jak jim pomoci. Dost dlouhá doba k naplánování dalšího dobrodružství.

Rokle šeré smrti 2017

Ilustrace na obálce z Pixabay.com
Korektura Jaroslava Bednářová
Technická redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 18. 10. 2024

ISBN 978-80-274-4291-1 (epub)
ISBN 978-80-274-4292-8 (pdf)
ISBN 978-80-274-4293-5 (prc)